

2.

Herbár myšlienok
Ľubomíra Stančeka
Herbár myšlienok

Cenzor:

prof. Jozef Jarab, PhD.

NIHIL OBSTAT:

Spišská Kapitula 30. 7. 2012

Doc. Jozef Biel'ak, PhD

IMPRIMI POTEST:

Bratislava č. 110 zo dňa 3. 8. 2012

P. ThLic. Jozef Noga, CM.

© P. Prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM.

Realizácia a design: PaedDr. Júlia Kubicová

ISBN: 978-80-8081-100-6

EAN: 9788080811006

VEČNÉ TAJOMSTVO BOŽEJ VÔNE ŽIVOTA - VÝSOSTNE PRE VÁS

S radosťou na váš podnet, prosby a žiadosti už druhý krát načierame do pokladnice vznešených obohacujúcich myšlienok Ľubomíra Stančeka, ktorému ďakujeme za poskytnutie toho svojho veľkého milujúceho srdca, že nám takouto krásnou novou evanjelizáciou umožňuje sprostredkovať a odovzdať svoje múdre myšlienky pre každodenný život, zvlášť

- v Adventnom
- Vianočnom
- Pôstnom
- Veľkonočnom
- a Cezročnom období.

- LEN PRE SMELE SRDCIA -

Hľadáme Boha každý deň nanovo vždy „dnes a teraz“, a vždy ho nájdeme nikde inde len „všade tu“.

Nechajme sa preniknúť mimoriadnou silou múdrosti; meditujme, uvažujme, stravujme a premieňajme sa Slovom, ktoré je aktuálne pre každú dobu, čas, človeka, miesto, vek, i problém...

Nech sú nám podnetom i pomôckou myšlienky P. Ľubomíra Stančeka zoradené podľa liturgického obdobia, čakajúce len na smelosť nášho srdca individuálne odhaliť, pochopiť, prijať a žiť toto večné tajomstvo Božej vône života.

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka

www.evangelizacia.eu

HERAZ

 The ELCA logo, featuring a white dove in flight above a stylized cross, is positioned in the top left corner.

www.evanjelizacia.eu

- citat z knihy - *Evangelium*
"Herbar myšlienok Evanjelizácie"

<http://sk.wikipedia.org/wiki/Evanjelizácia>

ADVENTNÉ OBDOBIE

Štvortýždňové obdobie Adventu je pre veriacich najmä časom duchovnej prípravy a pokánia pred slávením Vianoc. V tomto období sa veriaci v katolíckych, evanjelických a ďalších kresťanských chrámoch schádzajú k modlitbám a zamysleniam.

Advent - príchod Krista, ktorý túžobne očakávame. V prvom rade sa pripravujeme na slávenie Vianoc, tajomstva vtele-

nia. Chválime Boha, ktorý tak miloval svet, že nám poslal svojho Syna.

V Adventnom čase slová „pripravte cestu Pánovi“, majú svoj hlbší zmysel v príprave našich srdc na Božiu milosť vo sviatostiach.

Druhý príchod Krista sa teda deje v našich srdciach - najmä prijímaním svätého prijímania.

Advent nám pripomína, že Kristus prišiel, ale aj to, že príde. Aj život veriacich je neustálym a bdelym očakávaním toho príchodu. Nejde iba o to, aby sme si pripomenuli historickú udalosť, oveľa po-

trebnejšie je pochopiť, že celý náš život musí byť Adventom - bdelym očakávaním nového konečného príchodu Krista.

Advent je povinnosť, memento, výzva...

Aj mlčanie je spôsob, ako chce k nám prehovoriť Boh. Musíme si uvedomiť, že ak nie sme citliví, vtedy sa Boh „stiahne a mlčí“.

Svoje životy prežívajme v utiahnutosti a skrytosti, ako to robila Panna Mária. Boh si nás nájde, ako si našiel ju.

Medzi skutkami a modlitbou musí nutne existovať súvislosť. Modlitba je prostriedok, kedy hľadáme Božiu vôľu a silu

k jej uskutočneniu, ale za tým musia nasledovať konkrétne skutky.

Nehľadáme okolo seba veľké senzácie, lebo Boh to nemá rád, ale zaoberajme sa viac drobnosťami, lebo z tých rastú veľké veci, ktoré sa budú páčiť Pánovi.

Ak chceme hovoriť o druhých pozitívne, musíme sa naučiť najprv si ich všímať.

Snažme sa byť roznášateľmi Boha do domácností, kde sa budeme zdržiavať. Isto nebudeme takými nositeľmi, ako bola Mária, ale ak donesieme lásku do domovov svojim blížnym, isto tam bude Boh. Lebo Boh je láska.

...nastúpme na cestu životom, ktorý má istú cieľovú stanicu...

Všetky dobré skutky, ktoré konáme, máme konať v spojení s Otcom, ktorý je na nebesiach, s jeho milosťou a jeho pomocou. Vtedy sa naše prirodzené svedectvo stane nadprirodzeným, posväteným a požehnaným samým Bohom.

Advent má dvojakú povahu. Je to doba prípravy na oslavu narodenia Božieho Syna, kedy oslavujeme jeho príchod k ľuďom a zároveň je to doba, keď v myšlienkach smerujeme k očakávaniu Kristovho príchodu na konci vekov.

Advent nám pomáha upevniť sa v nádeji na príchod Pána. Pretože človek tu na zemi výpočtom nemôže určiť čas Jeho príchodu, je bdelosť dvojnásobne potrebná. Bdejme teda všetci bez rozdielu.

Máme vždy odpúšťať v Duchu Svätom a s Duchom Svätým, to znamená: sviatostný život, spoveď, Eucharistia, modlitba, prosba, aby nás Duch Svätý uzdravil a pomohol odpustiť.

Boh napriek všetkým našim pádom ostáva pri nás a nevzdáva sa nás. Má s nami plán a chce, aby sme si ho sami zvolili ako náš životný program.

Nie všetko, čo je slávnostné a veľkolepé je Bohu milé, a Boh to tak chce; ale v tichosti vyberá jednoduchého človeka.

Uveriť na základe znamení nie je ťažké, ale to už nehovoríme o viere, ale o presvedčení. Vzácnnejšia je viera bez znamení. Boh nám i dnes dáva mnoho znamení svojej existencie; stačí sa nám rozhliaďnúť dookola a začať ich vnímať.

Bdiaci je ten, ktorý nocuje na otvorenom priestranstve, uprostred zvukov noci; ale aj ten, ktorý nedrieme, nespí, nepovaľuje sa, ale každodenne si plní svoje povinnosti voči Bohu a voči ľudskej spoločnosti.

Tak ako zem bez prijatia semena nepri-nesie úrodu, ako športovec bez tréningu nebude hviezdou, tak ani človek bez čnosti nebude dobrým človekom, a bez Boha nevybuduje raj na zemi.

Božie kráľovstvo bude rásť natoľko, natoľko my dovolíme jeho slovu zapúšťať v našich mysliach a srdciach jeho korene.

Božie kráľovstvo nemá okázalú podobu, naopak, je už síce blízko, ale má podobu malého bezvýznamného horčičného zrnka. A práve z tejto nepatrnosti vzíde čosi veľké.

Advent je čas, keď sa modlitba môže stať znakom zmierenia sa s Bohom, so svojimi blíždymi a sebou samým, a so zmierením je najlepšie začať hneď - pri najbližšej modlitbe, v rozhovore s Bohom, teda DNES.

Byť pripravený na Ježišov príchod neznamená byť strnulý a vystrašený. Iba čisté a láskavé srdce dokáže čakať Pána v pokoji. Počas očakávania môže prísť aj ťažký kríž, ťažké boje, utrpenie, pády...

Boh nás vyzýva, aby sme objavovali radosť z toho, že sa stáva pre nás veľkým pokladom.

Celý náš život musí byť Adventom - bdelym očakávaním nového konečného príchodu Krista.

Bedliť neznamená stáť v kŕčovitom napätí pred niečím hrôzostrašným, ale ani zotrvať v nečinnosti.

Nedajme sa zviešť na nesprávnu cestu. Ide tu o našu večnosť, ktorá je dôležitejšia než naše pozemské výhody.

Advent nás vyzýva k bedlivosti a modlitbe, k stíšaniu a pokániu, k očisteniu srdca. Veď život v bedlivosti a s modlitbou, život s čistým srdcom, nás robí šťastnými už tu na zemi.

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka

www.evanjelizacia.eu

Hebár myšlienok Lubomíra Stančeka
www.carnegielexia.eu

- citat z knihy - *Herbar myslivce Lubenitra Štánecka*

www.evanjelizacia.eu

http://sk.wikipedia.org/wiki/Lubenitra_%C5%A1t%C4%85nec

VIANOČNÉ OBDOBIE

Započúvajte sa srdcom. Môžeme počuť tichý zvonivý hlas Vianoc, ktorý nás vyzýva spomaliť svoje kroky. Dožičme si chvíle sviatočné, nielen svojmu telu, ale i svojej duši. Jasličky, koledy, rodinná pohoda, pravý pocit pokoja v srdciach všetkých, ...akýsi závan detstva, to všetko patrí k nekonečnému príbehu Vianoc, čo sa tak krásne traduje a vždy s novou radosťou a dojatím prežíva z generácie na generáciu. Sú to najkrajšie sviatky roka, kresťanské sviatky - biblické s príbehom o naro-

dení Božieho dieťaťa Ježiška. Boh vo svojej láske nám ponúka prežiť čas milostí. Vianoce sú dňami, keď ich všetci prežívame hrejivo, štedro. Snažíme sa byť voči sebe pozornejší a milší, obohatili sme sa darčekom...

Nezabudnime, že medzi nami žijú aj ľudia, ktorí netúžia po darčekom, ale majú skromnejšie želanie - aby aspoň po tieto dni nezostali sami. Nemali by sme preto v tieto sviatočné dni zabúdať na rodičov, starých rodičov, na opustené deti a na všetkých príbuzných. Pocit, že na nich nezabúdame, im dodá silu a chuť do ďalších rokov života.

Žehnám každému a každého z vás.

Nezabúdajme, že i to najmenšie svetielko dokáže prežiť aj tú najhustejšiu tmu.

Každý náš deň je jeden diamant. Často sa však stáva, že ľudia zahadzujú toto bohatstvo do mora večnosti, ktoré už nik viac nevynesie na povrch.

Pre Boha neexistuje pojem „malý človek“ alebo „veľký človek“. Na živote Márie a Ježiša nám veľmi jasne ukázal, že to, čo je malé pre nás, môže byť nekonečne veľké a dôležité pre celý vesmír.

Je pravda, že nikdy nebudeme takí, ako bol Ježiš, ale môžeme byť takí, aby sme si za-slúžili byť s ním.

Láska k Bohu, ako každá skutočná láska, nie je len citom, emocionálnosťou alebo prázdnu sentimentalitou. Pravá láska má viesť ku konkrétnym prejavom - skutkom, a nie zotrúvať len v pekných a prázdnych slovách.

Ak by sme chceli prísť ku Kristovi, ale chceli by sme vynechať na ceste lásku, veľmi skoro by sme zišli z tejto cesty.

Mali by sme si nájsť viac času na počúvanie, čas pozrieť si do očí, čas spolu plakať, modliť sa, povzbudzovať sa, smiať sa... Jedine to si prinesieme so sebou pred Boha, čo dáme zo seba tu na zemi druhým - seba a svoju schopnosť milovať.

Čím viac si budeme budovať osobný vzťah s Kristom, tým viac aj to skryté, osobné, čo prežívame s Ježišom, sa bude dostávať na verejnosť. Je to jediný účinný spôsob, ako robiť dnešný svet lepším a kresťan-skejším. Neexistuje iná cesta, ako dostať Kristovu blahozvesť do myslenia a správania ľudí.

Byť v tichosti so svojím Bohom. Byť s ním, načúvať mu, prestať robiť čokoľvek iného a spočívať v jeho blízkosti, je najlepším údelom. Nič lepšieho nemôžeme robiť, než práve toto. Dôverné chvíle s ním, je to najkrajšie a najvýznamnejšie, čo v živote máme a nič nám nemôže nahradiť to bo-hatstvo, ktoré cez modlitbu dostávame.

Kresťanská radosť je darom pre tých, čo rozumejú prirodzeným radostiam, ako je radosť zo života, radosť z dobre vykonanej práce, radosť z pokoja v rodine, radosť z každodenných stretnutí a chvíľ s tými, ktorých nám Pán postaví do cesty.

Keď Boh dáva každému, kto prosí, ako to, že máme tak málo? Tak málo viery, odva-hy a lásky! Vieme s vierou prosiť o všetko, čo nám Boh chce a túži dať?

Ak zoberieme vážne Kristove slová a začne-me podľa evanjelia meniť svoj život a po-stoje, máme v rukách riešenie týchto pro-blémov. Vzťahy v našich rodinách sa budú viditeľne zlepšovať.

Príkaz lásky k Bohu je navždy spojený s príkazom lásky k blížnemu. Lásku treba pestovať, strážiť a posilňovať.

Cenu našim skutkom dáva láska, s akou ich konáme. A tak nezáleží až tak na tom, čo robím, ako skôr na tom, ako to robím.

Pravé poklady sú naše skutky konané z lásky. A neplatí, že čím väčší skutok, tým väčší poklad, ale čím väčšia láska vložená do skutku, tým väčší poklad.

To, čo je v očiach tohto sveta veľké, v očiach Božích je bezvýznamné, márne a dočasné. Božie oči vnímajú vnútornú hodnotu našich skutkov.

Slovo je vzácny dar, ktorý pochádza od Stvoriteľa, z jeho rúk a mal by sa preto používať na jeho slávu a zároveň na konanie dobra voči našim blíždym.

Úprimná, čistá kresťanská radosť nie je individualistická a sebecká, ale spolucítiaca a dobroprajná.

Cez najnenápadnejších ľudí Boh uskutočňuje svoje zámery, aby dal spoznať svoju nezávislosť, svoju moc a svätosť.

I minúty prežité s Bohom v sústredenej a intenzívnej modlitbe odovzdanosti a dôvery, môžu byť silnou stopou svetla, ktoré ožaruje celé hodiny našej práce.

Napodobňujme Pannu Máriu vo viere, tak ako deti prijímajú prvé podnety práve od svojej matky. Ved' Mária je prvou a najlepšou kresťankou a pokiaľ sa necháme ňou viesť k Ježišovi, bude to cesta najpriamejšia a najpožehnanejšia.

Božie kráľovstvo - to je sám Boh, ktorý prichádza so svojou mocou, s plným priehŕstím darov, s posolstvom spásy pre každého človeka na zemi. Prichádza vo svojom synovi Ježišovi.

Pamätajme, že vždy, keď sme v tichu s Kristom, keď prijímame Eucharistiu, me-

ní naše srdce na Jeho srdce. On chce byť v nás dokonale prítomný.

Aby v nás Boh mohol prebývať a konať cez nás, aby cez nás mohol milovať svojou láskou, ktorá zasahuje všetky oblasti ľudského života: naše vzťahy, osobné prežívanie a naše postoje, očakáva naše vyznanie srdca „bud' vôľa Tvoja“.

Ak je na prvom mieste Boh, láska nezaniká, ale sa snaží stále prehĺbovať, pretože svoj vzor v láske vidí v Bohu. Cez jeho lásku sa učíme milovať, cez jeho lásku zabúdame na seba a myslíme na šťastie druhého. On je nám vzorom.

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka

www.evanjelizacia.eu

Лейба мыхленок Субонива Станічка
www.evangeliexaia.eu

www.evanjelizacia.eu

- citat z knihy - *Herbar myšlienok Jubeňtra Chanečka*

http://de.wikipedia.org/wiki/Jubeňtra_Chaneček

BDOBIE CEZ ROK

1. časť

Väčšia časť Cirkevného roka je rozdelená pre stály termín Veľkej noci na dve časti.

Prvé obdobie je kratšie. Trvá od nedele Krstu Pána do Popolcovej stredy - i v tomto čase si uvedomujeme že aj dnes je nasledovanie Krista náročné.

Znamená učiť sa upriamovať svoj pohľad na Krista, aby sme ho dôverne

poznali, aby sme ho počuli v jeho slove a stretávali sa s ním vo sviatostiach.

Znamená učiť sa zosúladiť vlastnú vôľu s jeho vôľou. Ide o pravú a skutočnú školu formácie pre tých, ktorí sa zodpovedne pripravujú pod vedením kompetentných cirkevných autorít na splnenie kresťanských povinností.

Pán Ježiš neprestáva v každom období života povolávať k účasti na jeho poslaní a službe Cirkvi. Pán potrebuje našu spoluprácu.

Toto obdobie môžeme popretkávať prosbami, poďakovaním, prosením a volaním: „Pomôž mi žiť môj život nie pre mňa samého, ale žiť ho spoločne s Tebou pre druhých! Pomôž mi stávať sa stále viac Tvojím priateľom!"

Pán nás povzbudzuje, aby sme pokračovali hranice prostredia, v ktorom žijeme a prinášali evanjelium do sveta druhých, aby preniklo všetko, a tak sa svet otvoril pre Božie kráľovstvo.

To nám môže pripomenúť, že sám Boh vyšiel zo seba, opustil svoju slávu, aby nás našiel, aby nám priniesol svoje svetlo a svoju lásku.

Chceme nasledovať Boha, ktorý sa vydáva na cestu premáhajúc lenivosť, v ktorej zostávame spokojní so sebou samými, aby on sám mohol vstúpiť do sveta.

Čítajme Sväté písmo ako najdokonalejší plán nášho života, aby sme ho dobre poznali. Ved' tento plán pre nás nevytvoril nijaký vedec, alebo filozof, ale ten, kto nás pozná a vie, čo je pre náš život najlepšie - náš dobrý Boh.

Pozrime sa jeden na druhého a opýtajme sa sami seba, či vidíme v našom susedovi brata? Ak áno, môžeme sa radovať z toho, že Boh je v nás. Ak nie, prosme o silu a vytrvalosť pracovať na sebe.

Keď chceme niekoho, alebo niečo získať, nasľubujeme mu samé výhody. Človek tak často podlieha, je už raz taký - následok dedičného hriechu.

Všade a vo všetkom čo robíme, vidíme Boha a jeho požiadavky; potom naozaj budeme žiť správne. Možno to znie príliš sladko a nereálne, no takto žiť, vôbec nie je ľahké. Ale niet nič účinnejšieho, ako si zaslúžiť nebo.

Ak túžime po Bohu, tak prijímame aj všetky jeho nariadenia a požiadavky.

Usilujme sa každé naše snaženie a prácu pozdvihnúť do nadprirodzenej roviny; nech všetko, čo robíme, je v pokore a láske službou Bohu a ľuďom. Tak sa všetko v našom živote stáva Božím dielom, a my sa stávame v Božích očiach a v jeho kráľovstve veľkými.

Boh nepočíta, koľkokrát nám už odpustil a nebude počítať, koľkokrát nám ešte odpustí. Je to pre nás výzva: prosiť, ďakovať, chváliť a odpúšťať.

Ak chceme, aby svet fungoval normálne, a ak chceme aj my žiť normálne, je potrebné zachovávať Boží zákon.

Zachovávajme prikázania a učme aj druhých zachovávať prikázania, a máme isté miesto v nebeskom kráľovstve.

Je nevyhnutné, aby naše srdce bolo správne a dokonale vykrojené - to znamená, aby milovalo Boha, človeka, život.

Naše srdce, ak má biť naplno, musí byť na správnej strane - na strane života, na strane lásky. Na tejto strane je aj Boh so svojim zákonom.

Naša viera nemá byť založená na zvedavosti a špekulovaní o Ježišovi, či je vôbec Bohom, pretože tieto veci sú už dávno overené mnohými vedcami a jednoduchými ľuďmi osvietenými Duchom Svätým.

Nemôžeme žiť pohodlne, ako sa nám páči, ale ako sa patrí. Svet čaká od nás príklad. Svieca sa nezapaľuje, aby z toho mala osoh, ale aby dookola svietila.

Úplne stačí, keď my budeme milovať tých druhých, keď budeme mať v úcte život, potom v našom srdci bude prebývať Boh.

Spôsob, akým sa môžeme odovzdať Bohu, je neustále nachádzanie Krista v modlitbe, vo svätej omši a každodennej obete.

Človek, ktorý sa chce mať dobre na tomto svete, užíva svoje majetky nečestne, podobá sa človekovi, ktorý ide širokou bránou. Na ceste životom sa mu kráča veľmi príjemne a ľahko. Nič ho nezaväzuje a je úplne slobodný. Táto „sloboda“ má však jeden háčik. Je to „sloboda“, ktorá sa jedného dňa pomínie. Touto „slobodou“ si získame ztratenie.

V našom živote sa stretávame s mnohými pokušeniami, aby sme odbočili od správnej cesty a zvolili sme si tú príjemnejšiu a ľahšiu cestu. Človek, ktorý je slabý, často pokušeniam podľahne a padá. Odchádza zo správnej cesty evanjelia na cestu smrti a odsúdenia.

Každý človek je na základe svojej prirodzenosti vedený k duchovnu - teda náboženstvu. No predsa človek, akoby v sebe potláčal duchovno a viac sa zaujímal o tie veci, čo mu prinášajú materiálny osoh. Jeho svedomie je potom zakalené a už ťažko môže chápať a poznávať náboženské pravdy.

Boh v Kristovi každého z nás volá po mene a po mene nás aj pozná. Nie sme pre neho len nejaké číslo; sme tu preto, lebo on to chce. Nie sme omylom, ktorý sa v dejinách vyskytol; sme tu úmyselne, lebo on nás už od večnosti pozná a chce, aby sme boli s ním. Pre nás stvoril tak krásny svet - to je všetko prejav jeho nekonečnej lásky.

Kým žijeme na tomto svete, nevyhneme sa pokušeniu, nevyhneme sa hriechu a pádu. Ale Boh nám daroval sviatosti, aby sme znova vstali.

Človek môže milovať človeka len skrze vieru v Boha.

Neodsudzujme druhého a neodsudzujme ani tých, ktorými druhí opovrhujú, ktorých druhí odsudzujú. Pokúsme sa pozeráť na svojho blížneho očami Boha - očami lásky, ktorá stojí nad zákonom.

Rodina je a má byť miestom lásky, pokoja, spoločného života, kde každý jej člen miluje a cíti sa byť milovaným.

Každý deň prináša množstvo situácií, v ktorých sa od nás žiada, aby sme zaujali postoj. Pre aký sa rozhodneme, to záleží len na nás.

Milovať blížneho v skutočnosti znamená - milovať život.

Boh nám doprial tento život, ktorý nie je ideálny podľa našich predstáv, ale dal nám ho preto, aby nám ponúkol lepší život bez falošných nádejí.

Modlitba a práca úzko súvisia so sebou. Tak ako Ježiš nám dával neustále príklad, tieto dve činnosti spájať, tak by sme mali konať i my v každodennom živote.

Čo nás robí šťastnými? Naše bohatstvá, majetky, naše pokrmý, bývanie, šaty, náš rozum, šikovnosť, zdravie? Tieto záležitosti, ak sa zmocnili celej našej bytosti, postupne nás oberú o radosť zo života, o pokoj, o nadšenia a nakoniec aj o nádej na večnosť.

Pán Ježiš je nám vzorom, aby sme stále hľadali pravdu. On sám je Pravda. Neponúka falošné istoty ako svet. Ani svoje učenie nepodáva „suprovobombasticky“, ale hovorí pravdu v pokore.

Morálna pravda je pravda reči. Je to vtedy, keď sa naše poznanie o veci zhoduje s našimi slovami, alebo skutkami. O túto pravdu sa máme usilovať - aby sme vyznávali to, čomu veríme.

Kto zachováva prikázania, chce to isté, čo si praje Boh a plní to, čo Boh chce skrze neho plniť. A práve človek, ktorý plní Božiu vôľu, zakladá svoju silnú pozíciu v nebeskom kráľovstve.

Zasievajme dobro vo svete. Netreba robiť veľké skutky, stačí byť verný v maličkostiach.

Ako je úlohou svetla svietiť, tak je najsvätejšou povinnosťou kresťanov dokazovať lásku a opravdivý život v Kristovi.

Keď každý človek, aj nepriateľ, bude milovaný, iba potom sa vyplní Zákon a slová prorokov, a to v ich vlastnom zmysle - do čiarky a do písmena.

Rozum sme nedostali preto, aby sme spohodlneli, ale, aby sme sa vzdelávali a pomáhali iným.

Majetok sme nedostali preto, aby sme získali moc, ale, aby sme sa starali o chudobných a núdznych.

Čím viac sa náš život bude podobáť Ježišovmu, tým viac bude náš život naplnený láskou.

Poslušnosť prikázaniam vyvyšuje človeka do skutočnej veľkosti. Jeho veľkosť vyplýva z jeho zjednotenia s Bohom a Božou vôľou.

Hojnosť či blahobyť nenahradí srdce. Napriek blahobyti, človek môže byť sklúčený chorobou, smútkom či priam nešťastný.

Boh sa nám dáva poznať cez Sväté písmo. Je to jeho spôsob, akým chce komunikovať s ľudstvom. V ňom je napísaný celý náš životný program, podľa ktorého máme kráčať. Nepoznať tento program, je podobné, ako blúdiť po nejakom meste a pritom nevedieť, kde sa človek nachádza.

Je to strašné ak človek, ku ktorému hovorí sám Boh, odmieta jeho Slovo. Slovo, ktoré mu chce vyliečiť rany jeho života. Slovo, ktoré mu chce pomôcť, aby sa vedel orientovať v rôznych životných situáciách, v ktorých sa práve nachádza.

Pravá viera vie, že moc nad nami nemajú ani vietor a vlny, ani ľudia, ale jedine Boh.

Hriech je najväčšie nešťastie pre človeka. Je omnoho horším nešťastím ako samo ochrnutie. Hriech špiní a ničí človeka. Kristus svojimi milosrdnými očami vidí, že hriech - ako hlavné trápenie človeka, sa nachádza na prvom mieste pred všetkým ostatným.

Tak kresťanskí rodičia, ako aj kňazi sa kvôli neplneniu svojho povolania musia zbaviť egoizmu a naviazanosti na čokoľvek, čo bráni v ohlasovaní evanjelia.

Prijmime do svojho života Ježiša, nech je stále s nami, veď ponúka vzácne dary: lásku, odpustenie hriechov a večný život úplne zadarmo.

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka

www.evanjelizacia.eu

www.evanjelizacia.eu

- citat z knihy - *Evangelium*
"Herbar myšlienok Jubeňtra Ošanečka"

http://de.wikipedia.org/wiki/Jubeňtra_Ošanečka

PÔSTNE OBDOBIE

Výraz *«Božia láska»* má dva veľmi odlišné významy. V jednom je Boh predmetom a v druhom podmetom; jeden hovorí o našej láske k Bohu a druhý o Božej láske k nám.

Človek prirodzene inklinuje skôr k aktivite než k pasivite, byť radšej veriteľom ako dlžníkom. Uprednostňuje prvý význam, teda to, čo robíme my vo vzťahu k Bohu.

Avšak biblické zjavenie dáva prednosť druhému významu, teda Božej láske k nám.

V tomto čase si pripomínajme a snažme sa žiť slová: **„Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale, že on miloval nás“** (1 Jn 4,10). Nezabúdajme na realitu, že **„my milujeme, pretože on prvý miloval nás“** (1 Jn 4,19).

Modlitba krížovej cesty, bolestného ruženca, predveľkonočnej sviatosti zmierenia sú najkrajšou odpoveďou každého z nás na utrpenie Ježiša Krista. On za nás nazrel za hranice dejín. Nepredstavuje nám iba Boha, ktorý miluje, ale Boha, ktorý je Láska.

«Na počiatku bola Láska, Láska bola u Boha a Boh bol Láska», tak počas tohto času môžeme rozvinúť Jánovo tvrdenie, že „Boh je Láska“ (1 Jn 4,10).

Kde je Boh vnímaný ako najvyšší Zákon, alebo ako zvrchovaná Moc, tam je pochopená Trojica. Kresťanské zjavenie, ktoré Cirkev prijala od Krista, je vyjadrené vo Vyznaní viery. Boh je Láska v sebe samom, ešte pred začiatkom času, pretože od večnosti má v sebe Syna - Slovo milujúce nekonečnou láskou, ktorou je Duch Svätý.

Vyprosujme si navzájom, že pôstny čas prežijeme, aby sme milovali Boha na dovšetko, aby sme ho poznávali, slúžili mu a dosiahli večný život.

Nebojme sa vrhnúť Ježišovi do náručia, keď trpíme. On je Pánom života; je Ten, ktorý dáva život. Sám prešiel utrpením, a veľmi dobre nám rozumie, keď trpíme.

Bohu záleží len na tom, či máme otvorené srdce pre evanjelium, či sme ochotní podriať úkony rozumu úkonom viery. Pretože rozum nás môže do viesť iba po určitú hranicu poznania Boha, no vierou môžeme obsiahnuť aj to, čo je rozumu nepochopiteľné.

Prečo máme odpustiť? Pretože neodpustenie je hnis rany môjho srdca, a ak milujem hnis, nemôžem milovať balzam Božej uzdravujúcej milosti.

Nezabúdať na zlo spáchané voči nám, keď aj je akože „odpustené“ znamená zotrvať v hriechu, pretože nechceme prijať pravdu, že sa dotýčny človek zmenil.

Nijaká strata nie je nenahradiiteľšia, ako strata drahocenného času života. Nejestvuje nič, čím by sa dal nahradiť, nijaká ľútosť a nijaké predsavzatie ho neprivolajú späť.

Buďme maličkými a pokornými srdcom, aby sme sa neučili len časné skutočnosti, ktoré vyprchajú z našej pamäte, ale skutočnosti, ktoré v spojení s našou vierou, nám prinesú večný život.

Boh nám dal skrze svojho syna návod, ako si postaviť dom na skale, no my vo svojej pýche si vravíme, že ho nepotrebujeme, že to zvládneme aj bez neho. A tak, potom sa nám často stáva, že pri pohľade do minulosti vidíme iba kopu ruín, a stačí len tak málo, aby sme si postavili duchovný život, podobný hradu, ktorý vydrží aj najväčšie obliehania nepriateľa - satana.

Keď naša láska k druhým sa nám bude zdať zbytočná, vtedy nech nás drží naše pevné predsavzatie - milovať Boha celým sebou a blížneho ako seba samého, pretože práve v takýchto ťažkých chvíľach lásky, sa k Božiemu kráľovstvu približujeme mil'ovými krokmi.

Ak nie som ochotný vzdať sa zla, ktorým je neodpustenie, potom tým odmietam, aby Boh premenil moje srdce, aby som sa stal Božím dieťaťom; odmietam zo seba vykoreniť zlo a tým odmietam vo svojom živote Boha.

Nemožno nasledovať Krista a zároveň žiť v hriechu. Ježiš vie, že hriech nám chutí, lebo často je príjemný, no ubíja ducha človeka. A práve na tejto ceste má človek v Kristovi spoznať, že jeho prirodzenosti najviac vyhovuje, keď miluje.

Ježiš pri uzdravení nehľadí na postavenie či moc, ale najmä na vieru, v ktorej človek nachádza pravé šťastie.

Dnes mnohí ťažko trpia na tele i na duchu. Tí, ktorí takto trpia, potrebujú od nás ostatných počuť, že nestratili svoje miesto medzi nami (v spoločnosti), aj keď sú pripútaní na lôžko a zdá sa im, že sú na čas akoby `vyrazení z činnosti`.

Boh nie je zberačom odpadkov, vyberá si za svojich verných zvlášť tých, ktorí prešli ohňom duševných či telesných bolestí.

Ak chceme dosiahnuť Božiu spásu - Ježiša, musíme sa najprv vnútorne obrátiť a okúsiť Božie milosrdenstvo.

Bez Boha je náš život len prázdny blúdením.

Zhodnoťme najprv seba a svoje skutky. A keď budeme na tom tak, že sa budeme môcť postaviť pred Boha s „čistým štítom“, tak vtedy môžeme pomôcť svojmu blížnemu s jeho chybami.

Ako je možné ublížiť fyzicky, tak je možné ublížiť aj slovom. A tak je potrebné strážiť si aj slová, lebo sú veľmi mocnou zbraňou, a práve slová môžu byť dôvodom pre tvrdý trest.

Ak by dokonalosť bola niečo absolútne nemožné, Ježiš by nám to vôbec nedával do pozornosti - a z toho môžeme vydedukovať, že je možné, aby sme aspoň určitú mieru dokonalosti získali.

Môžeme si vybrať len jednu možnosť. Nedá sa žiť tak, že v niečom budem Boha počúvať a v niečom nie, niekoho budem milovať, iného budem nenávidieť a škodiť mu! Každé vnútorné rozdelené ľudské srdce spustne.

Ak odmietame odpustiť našim bratom a sestrám, naše srdce sa uzatvára a jeho tvrdosť ho robí nepriepustným pre Otcovu milosrdnú lásku. Vyznaním hriechu sa však naše srdce otvára jeho milosti.

Telesné uzdravenie potrebujeme nie preto, aby sme neumreli, ale aby sme dokázali dôstojne umierať.

Prečo odpúšťať? Naše odpustenie iným je také dôležité, že medzi siedmimi prosbami modlitby Otče náš, je na nás kladená jediná požiadavka - odpustiť svojim vinníkom.

Boh sa stará o každého jedného z nás a preto nás vo svojej láske očisťuje. Naše očisťovanie je nutne spojené s utrpením a krížom. Často krát náš osobný kríž je pre nás samých nepochopiteľný.

Náš úprimný vzťah k Bohu sa nutne musí odraziť na vzťahoch s našimi blíždymi. Nie sme dokonalí a často zlyhávame, ale na to tu máme chrám, a to: „Bože, odpusť mne hriešnemu“.

Každý z nás má vo svojom živote rôzne kríže, ale asi najväčším, bývame sami pre seba krížom.

Jednou z chýb pri pochybovaní a negatívnom zmýšľaní o Bohu je, že nie sme úplne odovzdaní do jeho vôle, a preto nevieme prísť na koreň nášho každodenného kríža.

Beda človeku, ktorý vie a si je vedomý o Božích pravidlách a nekoná tak. Ten pocíti nie len súd, ale i večné zatratenie. Vtedy Boh nebude hľadiť na postavenie či osoby.

Skutočná láska k blížnemu je tá, ktorá cíti jeho potreby a nesie jeho bremená.

Pýcha je klamstvom človeka.

Možno žiadať aj zázrak, ale s podmienkou, že je to Božia vôľa a poslúži to pre spásu moju, či niekoho iného.

Nesprávajme sa len podľa toho, ako to nám vyhovuje, ale uplatňujme vo svojom živote požiadavky, ktoré nám Boh dal skrze svoje prikázania.

Naše slová sú zrkadlom našej mysle a hlasom srdca. Ak budeme vnútorne naplnení pravdou, nebudeme mať problém postaviť sa na stranu pravdy, hovoriť pravdivo.

Ježišovi záleží na tom, aby sme boli čistí. On má záujem, uzdraviť naše pokazené vnútro a ponúka nám svoju milosť vo Svätosti pokánia.

Skutočne duša sa uzdravuje aj čítaním Božieho slova. No je to aj záväzok. Keďže toto slovo nie je hocikaké, ale Božie, preto je potrebné, aby sme ho čítali so sústreďnosťou, lebo hovorí najlepší Učiteľ, sám Boh.

Búrky bývajú nepríjemné, ale niekedy veľmi užitočné. Keď nás občas zastihnú na mori života, nútia nás volať na Pána, na ktorého tak ľahko zabúdame, keď nám ide všetko dobre.

Jedine láska je jedinou silou, ktorá môže nepriateľa premeniť na priateľa; jedine láska má tvorivú a oslobodzujúcu moc.

Tvrdiť o niekom niečo zlé, hodnotiť znamená: snažiť sa nad ním vyriechnúť súd. To, že označujeme niekoho za vinníka, odsudzujeme jeho samotného.

Cnosť kajúcnosti sa dosahuje až vtedy, keď sa zmena zmýšľania tak hlboko zakorení v duši človeka, že ochotne vykoná všetko, čo sa vyžaduje. Súčasne je dôkazom toho, že kajúcnosť je síce často tvrdou požiadavkou, ale i darom a podmienkou neobmedzene rásť až do „žatvy“.

Trpieť na vážnu chorobu je skúška od Pána. Človek, ktorý trpí, podobá sa Kristovi, ktorý utrpením získal svetu spásu. Tak aj naši trpiaci, ktorí obetujú svoje bolesti a utrpenia, konajú veľa pre našu spásu.

Každý z nás má povinnosť vo svojom duchovnom živote zájsť na hĺbinu, a pozrieť sa do svojho vnútra - ako súdi svojich blížnych, aké reči o nich vedie.

Vážnejšou chorobou, ako je telesná choroba, je choroba našej duše. Ježiš chce predovšetkým naše duševné zdravie. Lebo naša spása závisí od nášho duševného zdravia.

Nedajme sa zviať na nesprávnu cestu. Ide tu o našu večnosť, ktorá je dôležitejšia než naše pozemské dobré a výhody.

Iba láska, ktorá je z Boha, dokáže nehľadiť na seba a milovať všetkých bez rozdielu. Iba ona si trúfa podstúpiť riziko, že bude napadnutá za to, čo robí, lebo spoločnosť má iné predstavy.

My nemáme právo vyniesť nad niekým rozsudok, už len z toho dôvodu, že nevidíme do vnútra človeka. Preto toto právo si vyhradzuje jedine Boh, ktorý pozná aj ľudské srdce a vie, čo sa v ňom nachádza.

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka

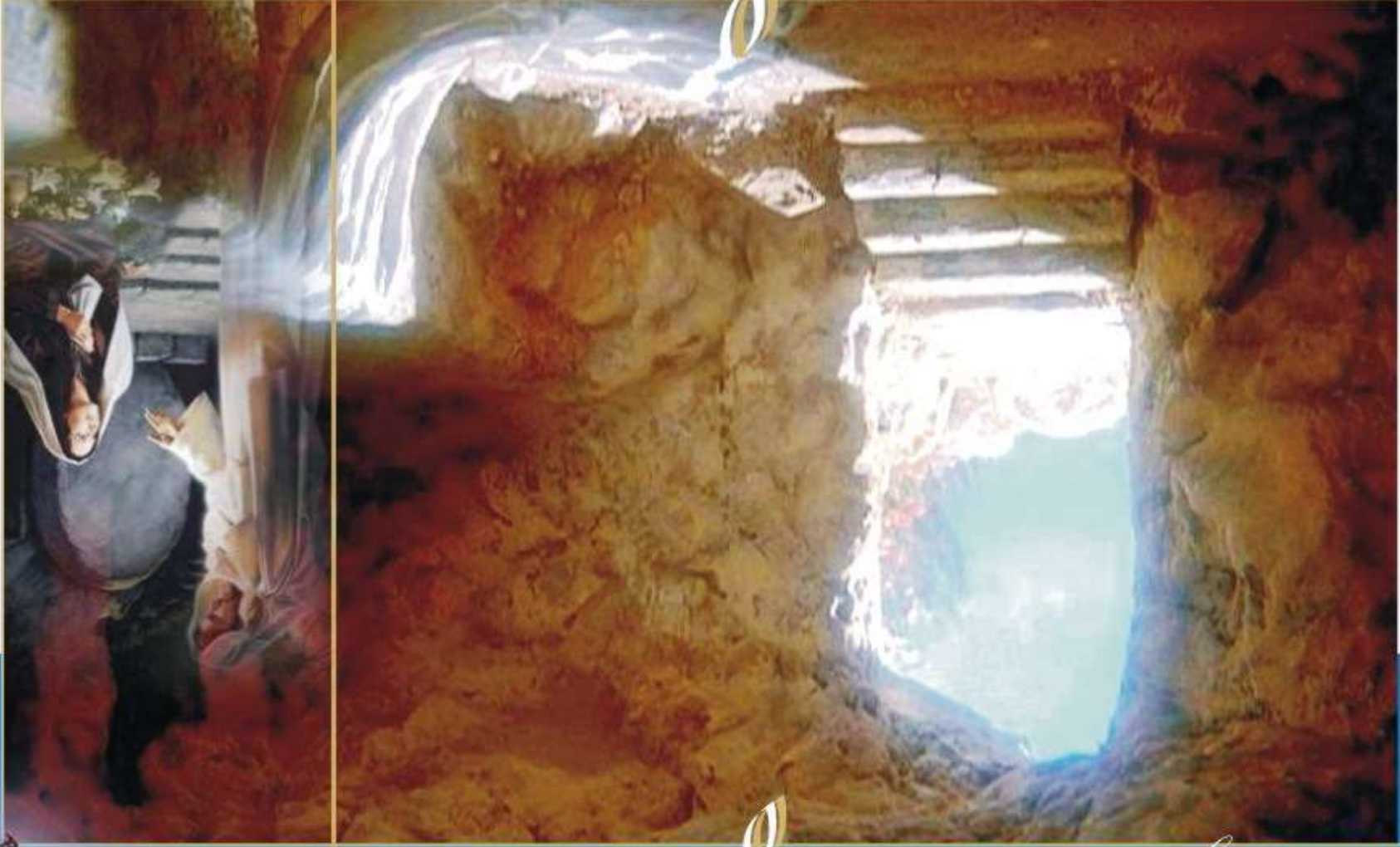
www.evanjelizacia.eu

Христосъ воскресъ
Гloria Sublimis
Ständchen

www.evangeliarua.eu

- citat z knihy - *Herbar myšlienok Ľubomíra Oľanického*

https://de.wikipedia.org/wiki/Ľubomír_Oľanický

www.evanjelizacia.eu

VEĽKONOČNÉ OBDOBIE

Surrexit Dominus vere! Alleluja! Pánovo zmŕtvychvstanie znamená obnovu našej ľudskej prirodzenosti. Kristus zvíťazil nad smrťou, ktorú spôsobil náš hriech a privádza nás späť k večnému životu. Z tejto udalosti vychádza život celej Cirkvi a samotná existencia kresťanov.

Jedným z charakteristických znakov viery vo vzkriesenie je pozdrav medzi kresťanmi, vo veľkonočnom období, inšpirovaný starovekým liturgickým hymnom:

„Kristus vstal z mŕtvych! Naozaj vstal z mŕtvych!“. Je vyznaním viery a životnej horlivosti.

Klad'me si otázku - ako môžeme stretnúť Pána a stávať sa stále viac jeho autentickými svedkami? To znamená, že sa musíme naučiť neustále obracať svoj pohľad mysle i srdcia smerom k Božím výšinám, kam Kristus vystúpil. Pripomeňme si, že poklona nie je niečím vedľajším, sekundárnym ...ale konečným záujmom a zmyslom bytia. V adorácii človek spoznáva zmysel pravosti, jednoduchosti a svätosti.

Prosme teraz Pannu Máriu, aby nám pomohla plniť verne a s radosťou poslanie, ktoré každému z nás vzkriesený Pán zveruje.

Samotné uskutočňovanie slov sa nám musí stať vnútorným poriadkom, ktorý obstoí v skúške aj v najťažších búrkach a povodniach, útrap a pokušení.

Krstné znovuzrodenie je znamením, že Kristus nad ním i nad smrťou zvíťazil a my všetci, keď budeme nad pokušením bdieť a proti nemu bojovať, zvíťazíme nad ním i nad smrťou.

Ak si vyberieme Krista celým svojim srdcom, máme za to istú odmenu. Boh nás prijme, zahojí nám naše rany, utíši naše bolesti a dá nám viac šťastia, tam pri sebe, ako tu zažívame múk.

Tma plodí strach a zúfalstvo. Tma je hriech. Svetlo budí istotu a dáva radosť. To je obraz milosti, v ktorej prichádza sám Kristus.

Kristus neprišiel, aby nám doniesol peniaze a bohatstvo, ale lásku, ktorá vyvrcholila na kríži za nás a za naše hriechy.

Každý z nás je sviecou, ktorá má svetlo od Ježiša Krista, ktorý je svetlom sveta. Je potrebné toto svetlo dávať ďalej, roznášať ho medzi blížnych.

Sol' je na to, aby dodala chuť jedlu. Môžeme povedať, že každý z nás je aj soľou a máme osoliť tento náš svet.

Keď Pán volá, aby sme ho nasledovali, keď volá do svojej služby, treba urobiť ešte dnes to, na čo zajtra možno bude neskoro. Rýchle rozhodnutie je tou nevyhnutnou a najnaliehavejšou podmienkou života a spásy. Kvôli spáse musí všetko ostatné ustúpiť na druhé miesto.

Ježiš povoláva aj nás: „Pod' za mnou“. Chce, aby sme zanechali všetko to, čo bráni na ceste k spáse. Našu zlobu, nespravodlivosť. Zanechali kult bohatstva každého druhu, klaňanie sa falošným bôžikom, horoskopom, kartám, hviezdám a zanechali aj všetku neskromnú žiadostivosť.

Kristus nám svojou smrťou a zmŕtvychvstaním zaslúžil večné šťastie v nebi. To je jeho ponuka, ktorá je pre nás príležitosťou, aby sme odpovedali na jeho volanie. Každého z nás volá, aby sme sa vydali na tú jeho cestu. Cestu, ktorá je ťažká a trnistá, ale je to cesta našej spásy.

Byť učeníkom Ježiša Krista je našou životnou úlohou. Táto úloha je najdôležitejšia spomedzi všetkých našich životných úloh.

Ježiš v Eucharistii je reálne prítomný medzi nami. Preto sa nesprávajme ako hostitelia, ku ktorým príde vzácna návšteva a oni si ju nevšímajú.

Viera je dar, a tento dar si musíme chrániť a rozvíjať. Viera potrebuje, ako všetko živé - potravu, aby mohla rásť. Preto sa musíme stále prehĺbovať vo viere a oddanosti k Ježišovi Kristovi. Zároveň budeme musieť s ňou prekonať aj rozličné krízy, aby vyzrela.

Skutočné prijatie Eucharistického Krista znamená prijať ho celého, aj s jeho učením, jeho slovom. Preto má každá svätá omša dve časti: Bohoslužbu slova aj Bohoslužbu obety.

Kristus chcel vytrpieť všetky tie hrôzy mučenia a smrti na kríži, aby nám ukázal, ako veľmi každého jedného z nás miluje.

Ježiš môže uzdraviť aj nás od všetkého toho, čo nás vnútorne zväzuje a zotročuje. Záleží len na nás, či Ježišovi veríme, že nás môže uzdraviť.

Ježiš je predovšetkým ten, ktorý nám prináša odpustenie. Odpustenie v takej miere, s akou sa vo svete nestretneme. Je tým, ktorý nám prináša nádej. Nádej, ktorú nám nedá tento svet, ale len Ježiš. Ježiš nám ukazuje ľudským a pochopiteľným spôsobom, kto je Boh.

Láska k Bohu je hlavnou silou kresťanskej zbožnosti a náplňou celého kresťanského života. Boh je láska. A preto aj cesta k nemu je cestou lásky.

Niet opravdivej lásky k človeku, bez lásky k Bohu. Ale niet ani opravdivej lásky k Bohu bez lásky k človeku.

Hlavným záujmom Kristovho učeníka má byť iba Kristus, ku ktorému sa majú obracať naše myšlienky, túžby, trápenia, aby sa celý náš deň premenil na skutočnú obeť Bohu; on dá všetkému zmysel a náplň.

Božie kráľovstvo je v neustálej dynamike. Ono rastie, nadobúda úžasné, obrovské rozmery. Nie však také rozmery, že by sme ho mohli zmerať, ako nejakú vec. Jeho rozmermi sú, okrem iného, aj ľudské skutky. Jeho rozmermi sme aj my sami.

Kristus veľmi úzko súvisí s krížom a utrpením. Cesta kresťanov, jeho stúpencov, by mala byť podobná. Naplnenie treba hľadať u Krista a jedine u Krista. On jediný môže dať nášmu životu pravý zmysel. On nás miluje a záleží mu na tom, aby sme boli v živote šťastní. A to je istá garancia.

Každý z nás má nejaké životné plány, predsavzatia. Ale budme si istí v jednom, že to, čo nám Boh ponúka, je lepšie, ako to, čo si my sami vôbec vieme predstaviť, alebo naplánovať. Vo svojej prozreteľnosti vie najlepšie, čo potrebujeme. Život sa naplní radosťou a pokojom až vtedy, keď sa úplne odovzdáme do Božích rúk.

Nie je možné nasledovať Krista a necítiť pritom bolesť, strach z odmietnutia, nepochopenie predstavených, výsmech okolia. Utrpenie môže mať rôzne podoby. Nik však nemá ťažší kríž, než ako je schopný uniesť.

Mnohí ľudia dnes prijímajú Krista, ale odmietajú jeho kríž, bolesť a utrpenie. Cesta kresťana je cesta kríža. Kresťanstvo bez ťažkostí, problémov nie je opravdivým a zmysluplným kresťanstvom.

Kristus bez kríža neexistuje. Utrpenie bez Krista je nezmyselná nespravodlivosť. Len v Kristovi dostáva naše utrpenie význam a zmysel.

„Prebudenie“ je uvedomenie si pravej reality, uznanie a priznanie si, že sme žili mimo Boha, jeho lásky, priateľstva... Boh nás vykúpil bez nás, ale nespasí nás bez nás. Z našej strany je potrebné, aby sme prejavili svoje rozhodnutie a boli ochotní spolupracovať s Bohom a s jeho milosťou.

Keď sa modlíme, vstupujeme do dôverného vzťahu s Pánom, kde prichádza ku komunikácii medzi nami a Bohom. Táto komunikácia spočíva v tom, že ja hovorím a On počúva, alebo On hovorí a ja počúvam. Dajme si pozor, aby naša modlitba nebola monológom, v ktorom hovorím iba ja, ale už nemám záujem počúvať jeho.

Ježiš nás neprišiel len vykúpiť, ale prišiel nám aj zjaviť, že Stvoriteľ sveta je Osoba, s ktorou môžeme viesť dialóg a má také vlastnosti, že ho môžeme nazvať Otcom. A to je veľká vec, ktorú si potrebujeme uvedomiť a často opakovať: Mám na výsosti Otca, ktorý mi rozumie.

Keď Boh dáva každému, kto prosí, ako to, že máme tak málo? Tak málo viery, odvahy a lásky! Vieme s vierou prosiť o všetko, čo nám Boh chce a túži dať?

Láska je nemysliteľná bez obety, a obeta bez utrpenia. Sebazápor a utrpenie, sú zákonom, ktorému sa musí podrobiť každý, kto chce dosiahnuť večnú blaženosť.

Prečo sú jedni ľudia dobrí a iní zlí? Kde je koreň ich dobroty? Odpoveď je jednoduchá: v modlitbe. Za dobrotu ich srdca stoja dlhé hodiny modlitieb na kolenách. Dovolili, aby dobrý Boh vstúpil do ich života, aby kraloval v ich srdci a aby cez nich šíril lásku vo svete.

Najdôležitejšia úloha, ktorú sme dostali na celý život, je chrániť sa hriechu za každú cenu a žiť pre Boha a milovať ho zo všetkých síl, celým svojim srdcom, svojim životom ho oslavovať, stále mu slúžiť a vždy ho poslúchať. Je to úloha na celý život. A čo je najťažšie - vyžaduje si to vytrvalosť.

Ježiš chce zachrániť a získať pre vzťah s Bohom čím viacerých. Robí to tak, že prehľbuje náš pohľad na naše vzťahy s rodinou a priateľmi. Dáva im nový dôvod a nové naplnenie.

Boh hovorí naším jazykom, ba dokonca nepotrebuje ani slová. Vidí na dno srdca, čaká na každý záchvat našej dôvery, na čo najmenší signál našej potreby, aby nám prišiel na pomoc. Preto i my máme túžiť po tom, naučiť sa s ním správne hovoriť.

Byť učeníkom Ježiša Krista je našou životnou úlohou. Táto úloha je najdôležitejšia spomedzi všetkých našich životných úloh.

Kristus nám dáva niest' svoje kríže, dáva nám ich z lásky, aby sme aj my mali účasť na jeho utrpení, a v týchto krížoch nás neopúšťa, ale nás navštevuje milosrdnou láskou.

Láska k blížnemu je viac, než prinášať Bohu obety a dary; láska k Bohu a k blížnemu je ovocím, ktoré Boh očakáva. Preto iba tí správne rozumejú Písmu, ktorí majú odvahu počuť v ňom jediného Boha, ktorému ide o lásku, a teda aj o večný život.

Svet ľudského utrpenia bez prestania vyvoláva iný svet - svet ľudskej lásky.

Ježiš postavil jasne vedľa seba povýšenie a poníženie, pýchu a pokoru. Pýcha a pokora, nie sú veci zavesené v prievane, ale časom sa stávajú postojmi človeka a postoj človeka je niečo, čím sa riadime rovnako v každej situácii. Je to niečo, čo preniká konanie vo všetkých oblastiach nášho života.

Ak žijeme v Kristovi už tu a teraz, potom sa nemusíme báť, že netrafíme do jeho brány. On je zárukou, že do nej trafíme. A v bráne nás osobitne privíta. Spôsobí, že sa budeme vidieť z tváre do tváre a začneme tak, ako nikdy pred tým prežívať jeho hlbokú lásku, priateľstvo s ním.

„Duchovné prebudenie“ je vstúpenie do stavu plnenia vôle Božej.

Ježiš nás povoláva, aby sme sa stali jeho priateľmi. Jeho priateľstvo je však hlboko existenčné. Kto spozná hĺbku jeho lásky, spozná aj jeho závislosť na ňom. Závislosť, ktorá z nás nerobí otrokov, lebo nám dáva zmysel života. Ježiš nám dáva život.

Byť služobníkom a slúžiť predpokladá pokoru a lásku. Pokora a láska sú podstatou služby, pokora a láska spojená s dávaním a v dávaní seba, dávajú aj našej ambiciózosti tú pravú vnútornú hodnotu.

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka

www.evanjelizacia.eu

Грбави мјештености Јубонџа
Јубонџа
www.evangelizacija.eu

www.evanjelizacia.eu

- citat z knihy -
"Herbar myšlienok Jubeňtra Chanička"

https://sk.wikipedia.org/wiki/Jubeňtra_Chanička

OBDOBIE CEZ ROK

2. časť

Obdobie začína od Turíc a trvá do nedele Krista Kráľa na konci mesiaca november, a naplňa nás stále novou sviežosťou ducha a radosťou, ktoré cez celé najdlhšie obdobie cirkevného roka slávime.

Liturgické slávenia vnášajú do našich srdiec, na príhovor Panny Márie a svätých, mementá, posilu, svetlo do našich životov.

Je správne, že máme svojho Boha tak blízko, že i napriek dĺžke obdobia si

môžeme pripomínať dôležité udalosti spásy.

Liturgické slávenie smrti a vzkriesenia Krista sú mysterióznou aktualizáciou pre život každého kresťana a každej kresťanskej komunity, pre celý náš život. Viera vo vzkrieseného Krista pretvára našu existenciu spôsobujúc v nás neustálu myšlienku na vzkriesenie z mŕtvych.

V Ježišovom vzkriesení začína nový stav bytia ľudí, ktorý osvetľuje a pretvára našu každodennú cestu a otvára ľudstvu budúcnosť, ktorá je kvalitatívne odlišná a úplne nová. Ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, celý tento čas prežívame výzvou: „oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť.“

„Znášajte sa navzájom a odpúšťajte si, ak by mal niekto niečo proti druhému. ... Ale nad všetko toto majte lásku, ktorá je zväzkom dokonalosti“ (Kol 3,12-14)!

Svätý Pavol je teda ďaleko od toho, aby nás kresťanov vyzýval k úniku zo sveta, do ktorého nás Boh vložil.

Je pravda, že sme občanmi iného „mesta“, kde sa nachádza naša skutočná vlasť, no cestu k tomuto cieľu musíme prejsť každodenným životom na tejto zemi; po celý čas musíme žiť ako noví ľudia v tomto svete, uprostred tohto pozemského sveta.

A toto je cesta ako pretvoriť nielen seba samých, ale celý svet, aby sme mu

dali novú podobu, ktorá by podporovala rozvoj človeka a spoločnosti podľa logiky solidarity, dobra a hlbokého rešpektu dôstojnosti každého z nás.

Apoštol nám pripomína, ktoré čnosti by mali sprevádzať kresťanský život: na vrchole je láska, od ktorej sú všetky ostatné odvodené ako od svojho zdroja a matrice. Ona zahrňa a obsahuje všetko to, „čo je hore“: láska, ktorá spolu s vierou a nádejou, je základným pravidlom života kresťana a definuje jeho hlbokú prirodzenosť.

Pozvanie na nijakú oslavu na tomto svete nám nemôže dať toľko, koľko nám ponúka Ježiš vo svojom pozvaní. Čokoľvek budeme konať, budeme mať pocit, že pri nás niekto stojí, pomáha nám niekto, pri ktorom si kedykoľvek môžeme oddýchnuť. Oddychujme teda a nenechajme sa prosiť. Je to všetko pre nás a z lásky k nám.

Eucharistia je nám posilou k tomu, aby sme dokázali prijať a ďalej podávať v každodennom našom živote Božie slovo. Jedno bez druhého nie je možné.

Boh nemeria ako človek. Mierou Božieho odpustenia je láska. Boh odpúšťa z lásky. Úplne zotiera naše previnenie.

Teológ, ktorý si neustráži čisté a pokorné srdce jednoduchého človeka, nikdy nepochopí tajomstvo a zmysel Kristovho evanjelia. Pretože tieto veci Boh zjavil maličkým. Snažme sa stať „maličkými“ s veľkými hodnotami v srdci.

Prísť za Ježišom znamená - ostať s ním, všetko naše konanie nasmerovať na Krista. Všetko, čo robíme v našom živote, máme nasmerovať na Ježiša a vtedy budeme mať vnútorný pokoj a pocit sily.

Úloha ohlasovania Božieho slova a byť jeho svedkom je veľmi ťažká, preto si vyžaduje posilnenie, ktorým je Eucharistia.

Skutočne veriacemu človeku zázraky prírody pripomínajú, že aj ten najkrajší západ slnka, ktorý nám vyráža dych, je ničím v porovnaní s krásou, ktorú poznávame, keď sa zahľadáme do tváre Boha.

Svet a náš pozemský život sú ako more, v ktorom pláva všetko možné: dobré a zlé ryby, ale aj odpadky a haraburdie. Božia milosť hľadá všetkých, a preto sa všetci môžu dostať do siete. Božie milosrdenstvo je nekonečné.

Vziať svoj kríž vyjadruje pevné rozhodnutie, ochotu ísť za Kristom, a ak bude treba, až na smrť; vo všetkom ho napodobňovať.

Pokiaľ skutočne aj my chceme byť Kristovými učeníkmi, nehľadáme výhody sami pre seba, ale všímajme si bratov a sestry, ktorí sú okolo nás.

Dennodenne chodíme po rozbúrenom mori života, ale nikdy po ňom nechodíme sami. Nezabúdajme, že vždy máme vedľa seba Ježiša, ktorý je nám vždy ochotný podať ruku a zachrániť nás od najväčšieho nebezpečenstva.

Dieťa je pre človeka veľký dar i vzor. Ježiš to veľmi dobre vedel. Postavil pred nás to najcennejšie, čo človek má - niečo zo seba samého, v čom sa dokáže viac vidieť.

Samotná viera vyžaduje skutky. Teda veriť znamená konať tak, aby sa náš život zhodoval s tým, čo veríme a vyznávame. Boh od nás nechce a neprijíma lásku, ktorá je faľšná a pokrytecká, ktorá sa len predstiera, aby bola ľuďmi obdivovaná.

Človek sa tak ľahko dá ovplyvniť názormi svojho okolia, prostredia, v ktorom žije... A ako ľahko dokáže zabudnúť na to, čo hovorí Boh, čo hovorí Kristus.

Úlohou nás kresťanov je, aby sme svojím životom poukazovali na pravého a živého Krista, aby sme šírili jeho náuku po celom svete a poukazovali na pravé hodnoty, ktoré sú trvalé.

Je strašným omylom všetkých samotárov, keď si myslia, že sa zabezpečili proti všetkému škodlivému, keď sa izolujú od druhých. Ich duchovný život hynie zvnútra. A naopak, ak sa človek odovzdáva v láske a službe druhým, vôbec sa tým nezmenšuje jeho duchovný majetok, ale naopak, rozmnožuje sa.

Dieťa je pre človeka veľkým priblížením nebeského kráľovstva. Máme ho stále pred očami, máme ho stále medzi nami.

Kto vkladá svoje srdce do pozemských dobier, prekazí si možnosť stretnúť sa s Pánom. Ježiš nám pripomína „Nemôžete slúžiť aj Bohu aj mamone“.

Boh volá koho chce a kedy chce. Vyplýva to z jeho nekonečnej dobroty a lásky voči nám. Boh je absolútne slobodný a preto sa môže rozhodnúť, ako chce.

Naša viera sa musí preniesť do skutkov každodenného života. A to sa nám podarí len vtedy, keď budeme žiť v pravde pred Bohom, pred sebou i pred ľuďmi.

Modlitba a obeta sú vhodné prostriedky, ktoré vhodne pripraví dušu človeka na prijatie Božieho zrna, ktoré hospodár rozsieva. Bez týchto prostriedkov je náš život neplodným, neprináša nijaké dobré ovocie, je ako vyschnutý figovník, ktorý je súci už iba na vyťatie a hodenie do ohňa.

Postavme sa v pravde pred Boha a uznajme svoju slabosť a hriešnosť. Pred Bohom si naozaj nemusíme nič vymýšľať, lebo Boh sa nedá oklamať.

Všetci viac pamätajme na to, že ľudia sú viac ako veci. Čo všetko len robíme pre obyčajné veci, kariéru, materiálny zisk! Keby sme toľko času a pozornosti venovali ľuďom, svet by bol úplne iný.

Bedliť znamená naprávať chyby, ktoré sme urobili, robiť pokánie, zmeniť svoje vnútro, venovať viac času nie telu, ale duši. Nevieme, či zajtra budeme mať príležitosť, preto treba začať hneď.

Byť v dnešnom svete verným kresťanom si vyžaduje odvahu a námahu. Kristus nám necháva slobodu. Buď úzka cesta odriekania a obety, ktorej výsledkom je usporiadaný život a čisté svedomie, alebo život bez Boha, Cirkvi s pocitom strachu, neistoty, nepokoja, nenaplnenia.

Ak chceme naozaj žiť s Kristom vo večnosti, rozprávajme sa s ním, radíme sa a žíme s ním už tu na zemi. Náš život s Kristom sa nám tak pomaly stane samozrejým ako samotné dýchanie.

Modlitba by mala byť na počiatku každej činnosti, a preto je nevyhnutné, aby bola aj počiatkom apoštolskej činnosti.

Svätý - to nie je človek bez viny. Svätý je človek, ktorý v pokore vyzná svoju vinu pred Bohom a túži i snaží sa, napriek svojej slabosti, posilňovaný však milosťou, pomocou Božou žiť čoraz dokonalejšie, aby tak dosiahol absolútnu dokonalosť, svätosť pred Božím trónom.

Dajme si pozor na to, že nežiť svoje vnútro navonok v pravde, spravodlivosti a láske, je prejavom slabosti, zla a ľudskej falošnosti, a to vonkoncom nie je žiadna čnosť!

Vieme, že nestačí len povedať „verím“, ale kresťanský prístup k tomu, čo učí a hlása Cirkev, viac naznačí náš kresťanský život.

Kto žije pre druhých, vyhýba sa chorobe zbožného egoizmu.

Dlhé modlitby, náboženské vedomosti, aktivita vo farnosti ešte nemusia byť zárukou osobného vzťahu ku Kristovi. Pôsty, modlitby, návšteva kostola, nie sú cieľom našej viery - to sú len prostriedky na budovanie a rast nášho vzťahu k nemu.

Presviedčať niekoho o našej láske, a svojimi skutkami a postojmi prejavovať úplnú ľahostajnosť, nie je dôkazom úprimného vzťahu. Ako je to s naším vzťahom k Ježišovi? Dokážme Kristovi, že to s ním myslíme vážne.

Nemusíme nejako výnimočne hlásať a šíriť evanjelium, ale stačí, keď budeme prežívať svoj kresťanský život tak, aby to mnohých v našom okolí aspoň upozornilo a povzbudilo. Aby z našich skutkov, slov a postojov, všade, kde sme poslaní každý deň, ľudia vypozerovali a uvedomili si, že sme kresťania - ozajstní praví poslovia samého Ježiša.

Je veľmi dôležité, že aj keď sme si vedomí svojich predností, svojich schopností, aby sme ostali pokorní a skromní. Aby sme vždy, keď aj budeme prezentovať svoje schopnosti a vedomosti, robili to s čistým úmyslom srdca.

Svet potrebuje mnoho dobrých vecí, ale bezpochyby potrebuje aj dostatok horlivých a odhodlaných robotníkov v Kristovej vinici. Keď bude dostatok svätých, radostných a húževnatých Ježišových vyslancov, môžu semienka radostného Kristovho posolstva byť dobre rozsievané, starostlivo obrábané, a tak dobre zakorenené v srdciach všetkých ľudí.

Kristus chce aj od nás, aby sme sa radovali z toho, že sme kresťania. On nechce, aby sme boli skostnatelí, smutní a ustráchaní, aby sme si azda mysleli, že viera nám zväzuje ruky, že nám bráni slobodne žiť v dnešnom svete - ako si to myslí mnoho neveriacich ľudí.

Kristus nás prebúdza k životu v spoločenstve s ním. Vždy, keď duchovne zomrieme pádom do hriechu, ponúka nám návrat k životu prostredníctvom zmierenia.

Čím častejšie čítame a počujeme úryvky z Nového zákona, tým viac by sme mali skúmať, ako sa náš život vplyvom Božieho slova mení. O čo viac by sme sa mali usilovať o splnenie Božích požiadaviek, ako tí, čo nepoznajú tento zdroj pravdy, čiže Boha.

Milosrdný samaritán je každý človek, ktorý sa zastaví pri utrpení druhého človeka - nech je to akékoľvek utrpenie.

Vo sviatosti zmierenia kajúcnik, obťažný ťažkými hriechmi, zakusuje milosrdenstvo, vlastne tú veľkú lásku Boha, ktorá je neporovnateľne silnejšia ako hriech.

Byť Kristovým učeníkom znamená nielen počúvať jeho slovo, ale toto slovo aj verne zachovávať a žiť podľa neho - nasledovať ho v každej situácii svojho života.

Hľadať Ježiša znamená kráčať v jeho šľapajach, nech by už viedli kamkoľvek, nech by už bola cesta hladká a ľahká, alebo strmá a namáhavá.

Modlitba je najúčinnjší spôsob, ako získať ďalších apoštolov.

K tomu, aby sme boli v živote šťastí, je potrebné, aby sme sa dokázali zriecť vlastných predstáv o sebe, o živote a o mnohých iných veciach, s ktorými sa denne stretávame, a boli disponovaní na prijatie nie vlastnej vôle, ale vôle Božej.

Veľké zázraky môžeme uskutočniť aj my - modlitbou, sebazaprením, životom viery, ktorý je prejavom nášho priateľstva s Pánom. Jedine v spojení s Bohom budeme schopní „vrchy prenášať“ to znamená, urobiť možným to, čo sa zdá nemožné.

Svet ľudského utrpenia bez prestania vyvoláva iný svet - svet ľudskej lásky.

Dnes sa nám predkladajú mnohé cesty ako prísť do blaženosti. Sú to cesty, na ktorých človek môže zažiť kopec zážitkov a zábavy, až sa mu bude z toho krútiť v hlave. Končí to však zväčša tak, že človek je dezorientovaný a vysilený padá na zem. V bolestiach zisťuje, že sa oklamal, lebo cesta, po ktorej šiel, mu nepriniesla pokoj, šťastie, a pravú radosť.

Človek je povolaný k úplnému rozvinutiu sa v láske. Keby sme sa uspokojili len s láskou v manželstve, prišli by sme na to, že nám to vôbec nestačí. Máme to v sebe. Sme nasmerovaní k Bohu - k jeho láske. Akékoľvek vybočenie je pre nás zlé a hneď to aj cítime.

Ježiš zomrel za každého a každého miluje svojou hlbokou láskou. To môže urobiť iba Boh, ktorý miluje nezištne. Nežiada nič za lásku. Neobviňuje ťa, keď padneš, ale túži, aby si mu vydal svoj život do jeho rúk. Túži po tebe, aby si sa rozhodol pre neho každý deň. Aby si prišiel k nemu do ticha, modlil sa a bol s ním. On ťa chce viesť svojim Duchom Svätým.

Skúsme zhodiť zo svojej tváre masku pokrytectva a ukázať tomuto svetu dobro. Nebojme sa využívania. Nemáme byť o čo ukrátení. Veď sa nám to vráti v nebi, a ak sa ocitneme v núdzi, Boh nám pomôže, ako sme my nezištne pomohli druhým.

Iba v Kristovi sa môžeme naučiť opravdivo milovať Boha a ľudí. Opravdivo, vo viere, aby aj keď budeme na jeho ceste prežívať ťažkosti, nás nikto nezviedol. Preto ísť po jeho ceste, znamená aj zápasiť. Zápasiť o svoj vlastný život, čím ho naplním. Zápasiť o Boha, aby som si ho nedal vytrhnúť zo srdca - zápasiť o Lásku.

Ak niečo robíme z lásky, učíme sa milovať, rozdávať sa z lásky. Vlastne, celý život by sme sa mali tejto láske učiť. Lebo ten, kto miluje, bude isto spasený. Nebojme sa dávať bez nároku na pozemskú odmenu. Boh nám vráti omnoho viac. Vráti nám to našou spásou, a možno už aj tu na zemi.

Vyťažiť pre nebo môžeme z každej situácie i z tej najnepríjemnejšej. Ak dokážeme odpustiť, potešiť, dať dobrý príklad, prehltnúť urážku, obetovať sa, trpezlivo znášať nepravosť, dokázať pomôcť a hlavne dokázať milovať. Bez lásky sa to všetko nedá. Len pomocou lásky sa môžeme pripravovať na nebo, lebo ona nás otvára druhým, dáva zmysel našim námahám a pokoreniam, dáva zmysel nášmu životu.

Len chudobní duchom - teda tí, ktorí sú vnútorne slobodní od hmotných vecí a potrieb, môžu rásť vo svojej viere v Boha a účinne hlásať Kristovu blahozvešť.

Pýcha dáva človeku na oči akýsi závoj, takže potom nie sme schopní chodiť v pravde. Zrazu potrebujeme, aby si nás každý všimol: chceme byť všade prví. Neradi počúvame pravdu o sebe a sme často zahľadení do seba. To všetko sú časté prejavy pýchy, ktorá už stihla zapustiť svoje korene v rôznych oblastiach ľudského života a oslepuje nás. Je preto potrebné ísť až k jej koreňom a odseknúť ich.

Kristus sa dokázal povzniesť nad názory svojho okolia. Ale ako je to s nami? Nezabúdame na Krista len kvôli strachu pred tým, čo by povedalo okolie?

Nebojme sa odmietnuť ponuku diabla, ktorý sa nás snaží oklamať a ponúka nám falošné hodnoty. Boh nám ponúka skutočné hodnoty. Hoci cesta k Bohu nie je ľahká, ale Boh myslí aj na to. Ponúka nám prostriedky - milosti, ktoré sú akoby záprah, ktorý nás má priviesť k nemu na hostinu.

Ako vo všetkom, tak aj v láske treba dozrievať postupne. Netreba nič preskakovať - skoky škodia. Preto by sme si mali vytvoriť takýto rebríček lásky: najskôr Boh, potom partner a rodina, a až potom ostatní. Ak dokážem milovať Boha, dokážem milovať aj ostatných.

Pravda je odrazom samého Boha, a preto k nej treba mať vždy náležitú úctu. Ak si zvykneme hovoriť pravdu aj v najbezvýznamnejších záležitostiach, naše slovo nadobudne veľkú spoľahlivosť a silu. Bude mať cenu zlata.

Človek môže nájsť úplne seba samého iba úprimným sebadarovaním. Dobrý samaritán je ten, čo je schopný takého sebadarovania.

Mnohokrát niečo robíme, lebo čakáme, že sa nám to vráti - to je náuka sveta. Do toho náhle vstupuje Ježiš, ktorý hovorí, aby sme dávali bez nároku na odmenu. Bez toho, aby sme zakusovali ovocie tohto skutku tu na zemi.

Kresťan je povolaný vždy hovoriť pravdivo a čestne, zvažovať svoje vystupovanie a konanie.

Čo je pýcha? Je to hnutie srdca, ktoré často všetci zakúšame. Je to hnutie, ktoré pociťujeme ako dôsledok dedičného hriechu prvých prarodičov.

Verme, že Bohu na nás záleží. On chce vyslyšať naše prosby a modlitby. Zároveň však chce aj naše opravdivé dobro. Naše poznanie je obmedzené. Preto nemôžeme vždy vedieť, či to, o čo prosíme, nám bude prospešné pre dušu. Pri prosbách nikdy nezabudnime dodať: „No nie, ako ja chcem, ale ako Ty, Bože“.

V dnešnom svete sa mnohokrát dáva prednosť hmotným veciam pred Bohom. Chceme byť šťastní, ale bez Boha. Alebo chceme byť za dobre s Bohom, ale aj so svetom - a tu nastáva určitý druh schizofrénie.

Bohatstvo nerobí človeka šťastným. Očakávaš šťastie od moci, úspechu, slávy? Ach, ako rýchlo človek stráca nielen krásu a ideálnu postavu, ale aj meno, čo žiari na obálkach kníh. Nijaká hviezda nevyhasne tak rýchlo, ako oné hviezdy, zo slávy ktorých žije senzácia.

Láska odкрýva duchovný zrak a odhaľuje nám pravdu o druhých, ale aj o sebe.

Naše najvyššie dobro sa má nachádzať v nadprirodzene a nie v prirodzených veciach, ako sú naša spoločenská prestíž, kariéra, brucho, napĺňanie našich telesných potrieb - takto budeme slúžiť len mamone a služba mamone nás nikdy neuspokojí. Len služba Bohu nás môže naplňať.

Učme sa aj my konať tak, aby naše okolie vedelo o tom, že sme im vďační za to, čo pre nás robia. Vážme si dary a ďakujme za ne. Pritom si uvedomme, že dar - to je aj úsmev, dobré slovo, prichystané raňajky a mnoho iných drobných vecí, ktoré pokladáme za tak samozrejmé...

Ten, kto miluje, tomu v srdci chýba aj hriešny človek. Nedajme sa oklamať týmto svetom, ovplyvniť predsudkami, ktoré nám zakrývajú zrak a bránia vidieť to dobré. Veď Boh má rád každého jedného, Ježiš sa obetoval za každého.

Sme nasmerovaní na Boha a nie na mamonu. Naše vnútro nikdy mamona neuspokojí naplno. Vždy nám bude niečo chýbať, a keď dosiahneme bohatstvo, budeme sa trápiť a báť, že oň prídeme.

Aj drobná službička, vykonaná s láskou a dôverou pre Boha je nesmierne cenná v Ježišových očiach.

Našu vd'ačnosť má byť vidieť. Premeňme vd'ačnú myseľ na slová a skutky, ktoré budú vyjadrovať náš postoj voči Bohu i blížnym. Ozajstný nefalšovaný prejav vd'aky sa musí ukázať v živote.

Dávajme si pozor, aby prvé miesto Boha nebolo nahradené mamonou. Aby náš život sa nestal nezmyselným a prázdny. Len v Bohu nachádzame svoj zmysel. Nosíme v sebe Boží obraz, ktorý musíme v sebe objaviť.

Čím väčší je náš vnútorný zmätok, čím väčšie sú ťažkosti, ktoré nás cestou stretávajú, tým viac musíme zosilniť modlitby vychádzajúce z nášho srdca.

Čistota je radostným prejavom toho, kto vie prežívať darovanie seba, oslobodený od každého egoistického otroctva. Čistý človek sa nezameriava na seba, jeho vzťahy k iným nie sú egoistické. Čistotou sa osobnosť človeka stáva harmonickou, vyzrieva a nadobúda vnútorný pokoj. Bez čistoty nie je možná pravá láska ani k Bohu, ani k človeku.

Ježišovi nie je ľahostajné, akým spôsobom ho prichádzame navštíviť prítomného v Najsvätejšej sviatosti, ako ho pozdravíme hneď pri vstupe do chrámu, či si úctivo pred svätostánkom pokľakneme, či prichádzame včas na svätú omšu.

Boh chce, aby sme boli vnímaví na jeho slová a konali podľa nich. Chce, aby sme jeho slová odovzdávali svetu. Každý z nás je svojim spôsobom povolaný byť prorokom, ktorý vôkol seba hlása Božie prísľuby. Svojim blíznym môžeme pripomenúť, že Boh sa o nich stará a má plán pre ich život.

Dovoľme Bohu, aby k nám prehovoril a on nám dá slová aj pre iných.

Majetok, ktorý nás často zväzuje na ceste dokonalosti, má rôzne podoby. Nie sú to len peniaze, ale často postavenie, moc, pýcha, snaha ovládať iných, neresti a veci okolo nás.

Na to, aby sme mohli vstúpiť do stretnutia s Ježišom, potrebujeme mať svadobné šaty. Inak budeme vyhodení za dvere, kde bude plač a škrípanie zubami. Znakom týchto šiat je naša krstná košielka, ktorú sme prijali pri krste. Boli sme vtedy očistení od všetkých hriechov a stali sme sa Božími deťmi. Pripomínajme si tento deň. Je to deň našich narodenín, keď sme sa zrodili pre nebo.

Snažme sa každý deň urobiť aspoň jeden dobrý skutok z lásky, bez nároku na odmenu či pochvalu. Tým si naplníme ruky, aby nemusel Ježiš o nich povedať ten známy výrok „sú síce čisté, ale prázdne“.

Osobné posväcovanie a z neho vyplývajúce skutky, môžu byť pre nás dôvodom radosnej nádeje na stretnutie s Pánom v nebeskom kráľovstve. A ako sa posväcovať? Tak, že všetko čo budeme robiť, budeme robiť na väčšiu Božiu slávu. Naše modlitby a skutky nábožnosti tak urobíme úprimnými.

S modlitbou a prosbami musí byť spojená aj najväčšia dôvera o vyslyšení modlitby.

Najlepšie osvedčeným liekom pre všetky ľudské nedostatky je Božie slovo. Mnohé z nich nám pomáha predísť, niektoré odstrániť a ostatné trpezlivo znášať.

Falošní proroci boli a budú, aby sme „nezaspali na vavrínoch“. Ježiš nám však sľúbil, že je s nami na veky až do skončenia časov. Aby sme boli s pripraveným a čistým srdcom, prosme Boha o dar rozlišovania dobra a zla.

Kto neokráda, neohovára, neklame, kto sa vie podeliť, svätí nedele a sviatky, prístupuje k sviatostiam - stručnejšie povedané, kto dáva Bohu, čo je Božie, človeku, čo patrí človeku, a sebe, čo vyžaduje zdravie tela i duše, ten je pripravený na stretnutie s Bohom. Má zažatú lampu, teda v jeho srdci je svetlo Božej milosti.

Človek žijúci podľa evanjelia, človek žijúci s čistým svedomím sa má a môže tešiť, že

v smrti nebude hodený akoby do samotky, lebo vtedy, opustí všetkých preto, aby sa stretol s Ježišom, v ktorom nájde plnosť pokoja a šťastia.

Užívaj si ešte dnes, zajtra nemusí byť! Dnešný svet sa snaží všetkými silami nás presvedčiť, že po smrti už nič nie je. Pravda, je však iná. Boh nám dal nesmrteľnú dušu. Už nikdy nezomrieme v tom absolútnom zmysle.

Boh je ochotný hľadať ma, keď sa stratím... Keď sa vzdialim, ide vždy za mnou, a keď ma nájde, privinie ma.

Žijeme len raz a nie je dôvod zakopávať svoj život ako talent, práve naopak, máme sa snažiť naplno rozvinúť každú zložku našej osobnosti.

Rodina založená na manželstve je dedičstvom ľudstva, bohatstvom nezmerateľnej hodnoty, a je životne dôležitá pre rozvoj a budúcnosť národov.

Každý je povolaný na nejakú cestu v tomto živote. A toto povolanie máme skúmať v hĺbke svojho srdca, a dať odpoveď na otázky, ktoré nám dáva Boh, s nádejou na dosiahnutie lepšieho pozemského i večného života.

Je potrebné HLADAŤ pravdu, pravdu PRIJAŤ, podľa pravdy ŽIŤ!!!

Učme sa hovoriť pravdu, lebo na tom sa dá stavať spravodlivosť, čestnosť a aj láska.

Či bude človek spasený, alebo zatratený, či bude večne patriť Bohu, alebo bude od neho večne odlúčený, o tom najčastejšie rozhodne to, či urobili jeho rodičia a vychovávatelia všetko, aby sa jeho duša správne vyvíjala.

Ak je krst spolu s vierou darom, ktorý dostal každý jeden z nás, potom aká veľká musí byť naša zodpovednosť za tento dar...!

Boh má s každým jedným svoj plán, ktorému často nerozumieme. On však vie, čo má kedy a ako použiť.

Krstné znovuzrodenie je znamením, že Kristus nad zlom i nad smrťou zvíťazil a my všetci, keď budeme nad pokušením bdieť a proti nemu bojovať, tiež zvíťazíme nad zlom i nad smrťou.

Pokrstený človek zažije vo svojom živote ťažké chvíle, starosti, úzkosti, hriech, chorobu a smrť ako každý iný človek. Ale pokrstený nikdy na to nie je sám. Človek nie je pri svojom narodení ani anjelom, ani diablom, ale jedným z nich sa stane po svojej smrti.

Kresťan vie, že pri ňom bdie Boh, ktorý ho chráni a ktorý ho sprevádza svojou otcovskou priazňou.

Ak má byť človek človekom, v tom pravom slova zmysle, potrebuje komunikovať s tým, ktorý ho stvoril: so svojím Stvoriteľom, so svojím Bohom.

Pripraviť cestu Pánovi znamená konkrétne pripraviť seba, ponaprávať seba, svoje vzťahy s ľuďmi, popasovať sa so svojimi nedokonalosťami, aby naša cesta ku Kristovi bola cestou čistou, priamou.

Boh je láska, ktorá dáva z plnosti svojho života, život všetkým tvorom.

Spása, ktorú Ježiš prináša, nie je adresovaná iba veľkým alebo dokonca iba múdрым, ale je určená aj pre mladých a nedospelých, ktorých podľa náhľadov starých čias sotva považovali za hodných povšimnutia.

Skutočnými a najväžnejšími medzníkmi nášho života sú dni a hodiny, v ktorých sa nám dostalo nejakej novej myšlienky o Bohu, v ktorých sme pochopili nejakú pravdu, nejaké tajomstvo Boha a jeho vzťah k nášmu životu.

Chcem vás povzbudiť, aby ste sa modlili za vaše dieťa a učili ho modliť sa. Lebo, keď dieťa vidí, že sa zaňho modlíte, raz sa bude aj ono za vás modliť.

Deti patria do kráľovstva, ktoré buduje Boh. Prečo? Pretože deti, ešte bez vlastnej sily a sebavedomej prevahy, majú detsky dôverčivú ochotu dať sa viesť, nechať si poradiť a pomôcť.

Nesmiete hovoriť iba ústami, ale predovšetkým ukazovať skutkami, čo je to vlastne to „zasvätenie tela i duše, myšlienok, slov, práce radostí i obetí“.

Boha prestala pri krste zaujímať naša hriešna minulosť. Pre neho to umrelo. Už nie sme mu cudzí, odsúdení k smrti k životu bez Boha. On nám dal pri krste nový život. Sme Kristovi a pulzuje v nás jeho život.

Nový ľudský život nie je len výrazom ľudskej lásky. V samom jeho počiatku pôsobila ešte iná, tajomnejšia a väčšia sila, a tou je Božia láska.

Tak ako sa rodičia nepýtajú svojich detí, či chcú byť zdravé a šťastné, tak sa ani Cirkev nepýta dieťaťa, či chce veľký dar od Boha, ktorý ho urobí šťastným.

Postavme sa pred Pánovu tvár s úprimným srdcom. Napravme svoje zmýšľanie a usporiadajme svoj život. A nebojme sa pevne dôverovať Bohu.

Cesta k Bohu je u každého z nás neopakovateľná.

Naším Pánom, Učiteľom, Radcom je Ježiš Kristus, ktorý nikoho nenechá putovať samého.

Všetci svätí na čele s Pannou Máriou, anjelmi a svätými, s radosťou nám každodenne vyprosujú od Boha milosti, aby sme každým dňom prichádzali bližšie k Bohu.

Otec poslal anjelov, aby Ježišovi posluhovali; tak preukáže milosrdenstvo a vernosť aj nám, len zostaňme verní.

Ak kresťan neprináša duchovné ovocie, to je znakom jeho duchovnej smrti. Je suchou ratoľestou na viniči.

Kto ostaneme verný na Pánovej ceste, v nasledovaní Krista, zaručene bude smerovať k Bohu a Boh ho nenechá samotného.

Možno nemáme žiadnu alebo len slabú vieru - to je znakom duchovnej suchoty.

Každý nový deň v živote kresťana je dňom obrátenia, kde dávame Bohu svoje „áno“.

Aby sa človek zachránil pred zlom, treba prijať Ježiša, uveriť v neho. To je začiatok nášho spojenia s Kristom.

V nej sa združujú všetky prikázania. Ona je ich naplnením.

Ovocím ozajstného spojenia s Kristom a jeho Cirkvou je pravá bratská láska. Zo skúseností vieme, že čo nepoznáme, nemôžeme milovať. Samotné poznanie ešte nepredpokladá aj oblúbenie si poznaného.

Ježiš uisťuje svojich učeníkov o tom, že ak ostanú s ním, splní im každú prosbu, čo len budú chcieť. To však bude vtedy, ak sa naša vôľa stotožní s jeho vôľou.

Prichádzaj v budúcnosti často ku sviatosti zmierenia a zamiluj si ju. Ved' práve ona bude tou tvou cestou obrátenia, kde znova a znova budeš hovoriť Bohu svoje „áno“.

V živote nikoho z nás by nemalo chýbať Sväté písmo - zdroj Božieho slova. Vieme, že naše telo, aby prežilo, potrebuje prijímať každodenne pokrm. A dvojnásobne by to malo platiť v duchovnej oblasti.

Obrátenie je činnosť vedená Láskou, teda - vedená Bohom, ktorý je prameňom všetkej lásky.

Keď poznáme, čo je dobré a keď sme si vedomí svojich záväzkov, je ešte potrebný náš súhlas, rozhodnutie sa.

Láska je v tom, že nie my sme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal nám svojho Syna.

Možno si to neuvedomujeme, ale okolie si nás všíma a pozoruje. Preto musíme veľmi vážne myslieť na to, či nie sme iným na pohoršenie.

Ten, kto neodpovedá na Pánov hlas, kto kráča proti svojmu svedomiu, nedosiahne pocit ozajstného šťastia.

Človek sa má o seba primerane starať. Lenže človek nie je iba telo, ale aj duša a aj tá potrebuje starostlivosť, lebo práve od čistoty našej duše závisí naše večné šťastie, čiže naša spása.

Kto miluje, zabúda na seba, ale aj tak duchovne stále rastie.

Kto chce viesť skutočne seriózne kresťanský život, má často pristupovať k sviatostiam, cez ktoré nás Boh posilňuje na duši.

Mnohí venujeme prehnanú starosť telu, strávime hodiny pri telesnej očiste, ale duši venujeme veľmi málo času.

Boh pozná slabosť človeka, a preto mu dáva sviatosti, aby v nich prijal silu do života, ktorý nie je prechádzka rajskou záhradou.

Viera, ktorej zárodok dostávame v krste, je Boží dar, nikto si ju nemôže kúpiť, lebo ona je prejavom jeho štedrosti.

Pán nás pozná dokonale. Preto ako prvý dar od Vzkrieseného dostávajú apoštoli moc odpúšťať hriechy a to v Jeho mene. V tomto odpustení má pôvod pokoj, ktorý svet nemôže dať, lebo ho nevlastní.

Človek túži po odpustení a predsa o odpustenie neprosí. Túži po pokoji, ale hľadá ho tam, kde ho niet. Preto sa nám odporúča častá sviatosť zmierenia, aby v nás bol Boží obraz čo najdokonalejší.

Možno sa vám to zdá veľmi náročné dodržiavať prikázania, byť milosrdný, vedieť odpúšťať a žiť stále v Božej prítomnosti - platí, že čo je v živote hodnotné, dosahuje sa za cenu veľkých obetí.

Ak sa človek rozhodne pristupovať k sviatostiam, z toho plynú záväzky: žiť podľa toho, čo káže Boh a nie podľa sveta, ktorý má iný rebríček hodnôt.

Každý z nás má pri sebe akoby dva batôžteky, ktoré si musí v detstve naplniť: mala by to byť láska matky a láska otca.

V živote budete mať a iste ste už aj mali veľa svetských ponúk, ako byť „šťastným“, ale z vlastnej skúsenosti potvrdíte, že výsledok bol iný.

Tí čo nemilujú, nemôžu sa dostať do Božieho kráľovstva. Snažme sa napredovať v láske a nie v nej „zakrpatievať“.

Postoj nepočutia, alebo aj odmietnutia Božieho slova z Ježišových čias, nachádzame aj v dnešnej dobe ako postoj nezáujmu, nepochopenia a opustenia Slova zo strany človeka dnešnej doby.

Rozsievateľ - Kristus rozsieva zrno - slovo s veľkou láskou, ale výsledok v najväčšej miere závisí od kvality pôdy, od postoja človeka k slovu, od srdca každého jedného z nás.

Boh zvláštnym spôsobom vložil do človeka túžbu, ktorá ho pohýna, aby aj on túžil po živote, aby dával život zo svojho tela a naplnil ho životom s Bohom - rodí sa život, pre život v nebi.

Každý jeden z nás sme vďaka Božej láske skrze našich rodičov dostali život, najväčší Boží dar a zároveň najväčší dar Stvoriteľa stvoreniu.

Ak je dieťa závislé na rodičoch svojim telesným životom, tak je závislé na nich aj duchovne. Oni rozhodujú o tom, či jedného dňa uzrie svetlo sveta, ale aj o tom, či uvidí a spozná Svetlo, ktorým je Ježiš.

Ak sa staneš podobný malému dieťaťu, uvidíš ma. Pochopíš, akou veľkou láskou ťa milujem. Dávam ti všetko, čo mám, celé Božie kráľovstvo. Vojdi doň. - Tvoj Ježiš –

Je povinnosťou rodičov, stať sa záhradníkmi srdca svojich detí.

Duchovný život sa podobá na dom, ktorý musíme postupne stavať tehlička po tehličke.

Pri výchove musia egoistické požiadavky ísť bokom, lebo pravá láska sa dokáže obetovať pre druhých a nie je egoistická.

Dôverujte Bohu a žite s ním spojením cez modlitbu.

Pamätajte na tieto skutočnosti: rast dáva Boh (Božia milosť), z nepatrného môže tu vyrásť niečo veľké.

Božie kráľovstvo je však vždy o vzťahu „ja a Boh“. Máme v sebe veľký potenciál a od nás závisí, čo s ním urobíme.

Všetko, čo nám Boh dáva a my to prijímame, je dar - nezaslúžený dar, obrovská milosť.

Ak dieťa nevidelo vieru u svojich rodičov a oni si nepokladali za povinnosť venovať náboženskej výchove čas a priestor, je viac-menej isté, že toto dieťa skôr či neskôr, vieru nechá a stane sa z neho pokrstený neveriaci človek.

Ježiš miluje každého z nás. A ja? Prečo si nenájdem cestu k svojmu bratovi?

Striebro či majetok zaslepuje zrak. Nevidím nikoho, nič nepočujem, ani rady, napomenutia či prosby. A tomu nás Ježiš vystríha. Zhodíme zo seba tenkú vrstvu striebra, aby sme videli, ako cez okno, všetkých okolo seba.

Lipnúť môžeme nielen na peniazoch, ale aj na sebe, svojich úspechoch v škole, v zamestnaní či doma. Ježiš nás preto vyzýva, aby sme boli chudobní duchom.

Boh každého miluje a nájde si cestu k srdcu človeka; klope a čaká, kým mu neodpovie. Prijatím do srdca získava človek najväčší dar - plnosť lásky a spásu.

Svätosť je totiž dom, ktorý nám slúži pre večný život. Manželia si vzájomne pomáhajú budovať svätosť. Ona je ako spoločný dom, v ktorom bývajú tri osoby: muž, žena a Boh.

Boh chce, aby sme mali na prvom mieste jeho samého. On nás miloval skôr, ako my jeho.

Všímať si potreby druhého znamená: byť na neho nasmerovaný, všímať si ho, mať ho v zornom uhle života.

Byť svetlom sveta znamená ohlasovať evanjelium, zvestovať Ježiša Krista, jeho slová, jeho lásku po celom svete.

Ak budete voči sebe pravdiví a úprimní, váš život bude postavený na skale.

Majetok často zatvrdzuje srdce, že nevidí šťastie a dar, ktoré sa mu núkajú.

Prikázanie lásky, ktoré Ježiš oznamuje učiteľovi zákona, má obojstrannú platnosť. Láska musí platiť zo všetkých strán: aj smerom z Božej strany, aj smerom zo strany človeka - a v tom je univerzálnosť lásky.

Všetko musíme stavať v živote spolu s Bohom, ktorý je v nás prítomný, pretože každý je stvorený na Boží obraz, na Božiu podobu.

Veľkosť lásky sa meria veľkosťou obety, ktorú sme ochotní priniesť.

Postavte si svoje manželstvo, svoj spoločný život na skale - na Kristovi.

Deti sú iste najväčším darom v manželstve a veľkou mierou prispievajú k blahu svojich rodičov.

Ľudia buď zabudli, alebo im to nikto nikdy azda nepovedal, že ako každé povolanie, i manželstvo je povolanie obety.

Ak chceme poznať odpovede na mnohé naše nezodpovedané otázky, musíme sa obrátiť na Krista.

Keď kresťan nežije podľa evanjelia, nežije podľa svojej viery.

Ak by niekto z nás vyslovil, že je kresťan, ale nechce byť soľou, nechce svietiť, popiera tým zmysel svojho vzťahu ku Kristovi a zároveň aj zmysel celej svojej existencie.

Človek je stvorený pre lásku. Láska je potom základným a prirodzeným povolaním každého človeka.

Najväčšou tragédiou v živote človeka je iste to, ak zavrhne spoločenstvo s Bohom. Tým si neuvedomuje, že zavrhuje i seba samého. Lebo zavrhne v sebe Boží obraz.

Modlitba rodinu spája s Kristom i navzájom jednotlivých členov rodiny.

Boh je verný a neopúšťa človeka ani v tých najťažších chvíľach života - preto buďte i vy verní Bohu.

Tam, kde je prítomná láska, a ona má byť prítomná i v rodinnom spoločenstve, tam je prítomný Boh.

Dôležitý moment je prijatie Boha do svojho života. Potom Boh nielen je prítomný, ale prebýva v človekovi.

Uskutočňovanie lásky je odovzdávanie Božej lásky druhým.

Každý kresťan má prijať a povedať svoje „bud' vôľa tvoja“ nielen pri modlitbe Otče náš, ale svojim životom dosvedčovať, v čo verí.

Odovzdajme svoje životy do rúk starostlivého Otca, aby sme ich žili plnohodnotne, radostne, pokojne a v šťastí.

Láska je ako ovocie nového života, ktorý dáva a živí Ježiš.

Krásnej láske sa možno naučiť predovšetkým modlitbou. Len v dobrom úkryte pôsobí Duch Svätý, prameň krásnej lásky.

Láska činí človeka vynaliezavým. Vždy nájde to, čo je správne, a čo je potrebné urobiť v konkrétnej situácii.

Každé manželstvo je dobrodružstvom - má v sebe schopnosť byť dobrodružstvom dvoch ľudí, ktorí sa milujú i napriek všetkým obmedzeniam zranenej ľudskej prirodzenosti.

Láska nie je len obyčajné slovo, ani obyčajný povznášajúci pocit. Láska je to najkrajšie čo človek môže vo svojom vnútri zažívať, čo naplňa jeho srdce a dáva plný zmysel jeho životu. Láska je opravdivý prameň jednoty a sily rodiny.

Žiť lásku - to je základné povolanie človeka tu na zemi.

Každý deň máme dosť príležitostí, aby sme sa vyskúšali v láske, alebo, aby nás z nej vyskúšali iní.

Všetka naša činnosť musí byť vedená a preniknutá láskou. Láska dáva nášmu životu zmysel a robí ho radostným.

Radosť zo vzájomnej lásky je úplne niečo iné ako len plytké potešenie. Je to radosť, ktorá človeka naplňa v jeho najhlbšom vnútri. Ak túto radosť nepociťujeme, tak len preto, že málo milujeme.

Práve sa nachádzate: [Kontakt](#) > [O Ľubomírovi Stančekovi](#)

O Ľubomírovi Stančekovi

P. Prof. ThDr. Dr. Ľubomír Stanček PhD., CM (* 19. august 1955, Kamenná Poruba) je rímskokatolícky kňaz - vincentín, univerzitný profesor a úspešný slovenský spisovateľ. Napísal viac ako sto kníh, vedeckých a odborných prác; je uznávaným odborníkom v oblasti homiletiky, rétoriky, ekumenizmu a misiológie, a profesorom v odbore Katolícka teológia v Spišskom Podhradí. V minulosti prednášal i na Karlovej Univerzite v Prahe, KUL v Poľsku a Rímskokatolíckej Cyrilometodskej bohosloveckej fakulte v Bratislave. V rokoch 2002 – 2003 prednášal pastorálnu teológiu v Poľsku na postgraduálnom štúdiu v Lubline (Katolícki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II.), ktorú do súčasnosti prednáša i vo Vroclave (Wyższa Szkoła Humanistyczno-Ekonomiczna). Je školiteľom doktorandského štúdia na Spišskej Kapitule v študijnom odbore Katolícka teológia v predmetoch: homiletika a rétorika, pastorálna teológia, ekumenizmus, misiológia a duchovný život. Je členom rôznych oeloštátnych i medzinárodných vedeckých a odborných orgánov.

• Vzdelanie

Jeho tituly a hodnosti: Prof., PhD., ThDr., Dr., ThLic., Mgr., MgrTh., CM.

V roku 1979 na Rímskokatolíckej Cyrilometodskej bohosloveckej fakulte získal Vysvedčenie o pedagogickej spôsobilosti vyučovania náboženskej výchovy na základných a stredných školách. V roku 1993 po skončení štúdia na Univerzite

[O Ľubomírovi Stančekovi](#)

- životopis
- oeloživotné diela

[Viac informácií](#)

[Referencie od vás](#)

- Herbár myšlienok
- ostatné knihy

[Viac informácií](#)

[Spýtajte sa](#)

Váš email

Vaša správa

Overovací kód

b90db9

[Užitočné odkazy](#)

- Katolícka cirkev
- katolícke médiá

[Viac informácií](#)

Ľubomír S T A N Ć E K

P. Prof. ThDr. Dr. Ľubomír Stanček PhD. CM

je rímskokatolícky kňaz - vincentín, univerzitný profesor, slovenský spisovateľ. Napísal viac ako sto kníh, vedeckých a odborných prác; je odborníkom v oblasti homiletiky, rétoriky, ekumenizmu a misiológie, a profesorom v odbore Katolícka teológia v Spišskom Podhradí.

V minulosti prednášal pastorálnu teológiu v Poľsku na postgraduálnom štúdiu v Lubline na KUL, ktorú do súčasnosti prednáša i vo Vroclave na WSHE. Je

školiťom doktorandského štúdia v študijnom odbore Katolícka teológia v predmetoch: pastorálna teológia, homiletika, ekumenizmus, misiológia, duchovný život a rétorika.

Je členom rôznych celoštátnych i medzinárodných vedeckých a odborných orgánov.

Doposiaľ napísal viac ako sto kníh rôzneho žánru: romány (ako audio boli na pokračovanie publikované v kresťanských médiách), homílie a vedecké diela. Tiež píše umelecké, odborné a vedecké monografie a práce; rôzne príspevky na zahraničných i domácich konferenciách; zborníkov, skript, učebných textov a iných odborných prekladov, prác a dokumentov v rôznych publikáciách.

Výber z tvorby

1984 - Ja som život, Ja som vzkriesenie

1985 - Ja som láska, Krížová cesta rehol'nej sestry

1988 - Duchovný život a svätosť

1989 - Budete mojimi svedkami

1990 - Ja som Cesta, Ja som Sol' 1. diel, II. diel

1992 - „Ja som Pravda“ 1. diel, II. diel, Ja som „Sviatosti“, Ja som „Život“

1994 - Nedeľa s Božím slovom o modlitbe

1995 - Nedeľa s Božím slovom - „Desatoro, „Sviatosti“, „Nedeľné a sviatočné homílie“

1996 - Všetné dni s Božím slovom 1. diel, II. diel, III. diel, Nad Božím slovom 1. diel, II. diel III. diel, Nedeľa s Božím slovom o modlitbe

1997 - Malá metóda a najplnšia forma kázne, Homiletika v novej evanjelizácii, Homiletika Jozefa Vrabľeca, Chod'te aj vy do mojej vinice 1. diel, II. diel, Ponúknuté slovo, Otvorené srdce, Boh žije v svojom slove, Ohlásiť Evanjelium kráľovstva

1998 - Návrat k Otcovi, S Máriou ku Kristovi

2001 - Kňaz rétor, Evanjelium slovom

2002 - Cirkvi na Slovensku a ekumenizmus, S Ježišom k Otcovi, Fenomén ekumenizmu, Misijný fenomén, Duchovné obnovy pre CS

2003 - Pohrebné homílie, Sobášne homílie, Áno Bohu slovom, Objavovanie ekumenizmu,

Pastoračné dokumenty Jána Pavla II.,
Porozumieť misiológii, Pastoračné homílie
2004 - Živé slovo, Kňaz, V Duchu Svätom nad
slovom, Zatiahni na hĺbinu
2005 - Čnosti, Čnosti - druhé vydanie,
Hlásať Božie slovo
2006 - Rétorika dnes, Daj sa mu celý
2007 - Čítať a vykladať slovo, Zastavenie nad
slovom, Rozdávať slovo, Mama a syn
2008 - Postaviť sa pred Pána
2009 - Smrť naša každodenná, Tematické
homílie nad učením Cirkvi, Žiť slovom, Lukáš
slovom, Bolo im odpustené
2010 - Slová pri krste, Slová pri pohrebe,
Nesmieme mlčať nad slovom, Aktuálne slovo,
Zobud' sa slovom

2011 - Rétorika a jej praktiky, Radovať sa
s Bohom, Rozprávať sa s Bohom, Herbár
myšlienok Ľubomíra Stančeka I.

2012 - Slovo na pracovný deň I.,
Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka II.

Pripravujeme:

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka III.,
Modlitba - memento sa opakujúce, Vieru šírame
ohlasovaním evanjelia, Memento života
v Duchu Svätom, Slovo na pracovný deň II.,
Marek slovom, Matúš slovom, Uveriť slovám
od Matúša, Uveriť slovám od Lukáša,
Absolútna istota...

O B S A H

Adventné obdobie	7
Vianočné obdobie	15
Obdobie cez rok 1. časť	22
Pôstne obdobie	35
Veľkonočné obdobie	47
Obdobie cez rok 2. časť	59
Ľubomír Stanček	94

Ľubomír Stanček

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančka II.

V roku 2012 vydalo vydavateľstvo SERAFÍN,
Františkánska 2, 811 01 Bratislava

Prvé vydanie.

www.evanjelizacia.eu

ISBN: 978-80-8081-100-6

EAN: 9788080811006